

MID - TIJDSCHRIFT

MID-TIJDSCRIFT
uitgave Sectie G2-HKKL
september 1964
3e jaargang: nummer 3

Redactie: Luitenant-Kolonel E.Th. Poppe
Luitenant-Kolonel D.B.W. van Ardenne
Majoor H.P. Blonk

Adres: SCHOOL MILITAIRE INLICHTINGDIENST
Oranje Nassaukazerne
Harderwijk
telefoon: 03410 - 2741

.....

Het MID-Tijdschrift wordt functioneel gedistribueerd. De exemplaren behoren op de Sectie 2 aanwezig te zijn en dienen dus bij overplaatsing aan de opvolger te worden overgegeven.

.....

INHOUD

	Blz.
Van de Redactie	1
Communisme (II)	2
Papier ook daar!	13
Reacties van lezers	13
Security - Provost and C Int C responsibilities	15
Coördinatie van verbindingen bij mech- en tankbataljons	18
Over het hoofd van de sectie 2	20
Fire of tank unit from march column	21
De "New-Look" der Sovjet landstrijdkrachten	24
Uit Tijdschriften	31

"DIE NACHRICHTEN VOM FEIND SIND DIE GRUNDLAGE
ALLER IDEEN UND HANDLUNGEN IM KRIEGE".

VON CLAUSEWITZ

Van de Redactie:

LEZERS - ATTENTIE

Voordat dit nummer van het M.I.D.-Tijdschrift onder Uw ogen komt, zijn er reeds tien nummers eerder verschenen.

Naast de rubriek "Uit Tijdschriften", artikelen overgenomen uit andere tijdschriften, mededelingen van de redactie en de in de eerste zes nummers verschenen artikelenreeks "Politieke Ontwikkeling" zijn er totaal tachtig artikelen gepubliceerd in de eerste tien nummers.

Van deze tachtig artikelen waren er zevenenzestig, oorspronkelijk of bewerkt, afkomstig van de zijde van de S.M.I.D. en de overige dertien artikelen van schrijvers behorende tot onderdelen buiten de S.M.I.D.

Het is een hartewens van de redactie, dat deze verhouding anders komt te liggen.

DE REDACTIE REKENT DAARBIJ OP UW ALLER MEDEWERKING EN MERKT DAARBIJ OP DAT IN HET BIJZONDER ARTIKELN OVER PRAKTIJKERVARINGEN, OOK OP ABC-GEBIED, ZEER WELKOM ZIJN, EVENALS MEDEDELINGEN OVER INTERESSANTE ARTIKELN, DIE MEN HEEFT GELEZEN, ENZ., ENZ.

LAAT DE REDACTIE, WAT DE COPIJVOORZIENING BETREFT VOOR DE KOMENDE NUMMERS, NIET IN DE STEEK!

REDACTIEWIJZIGING

De redactie onderging andermaal een wijziging. Bij de samenstelling van dit nummer maakte de Luitenant-Kolonel Gimbel, J.H. geen deel meer uit van de redactie; zijn overplaatsing naar een functie buiten het M.I.D.-werk is hier de oorzaak van.

Ook namens de lezers zegt de redactie de Luitenant-Kolonel Gimbel van harte dank voor het werk dat hij als redactielid heeft verricht bij het verschijnen van de eerste tien nummers van dit tijdschrift.

Mede dank zij zijn aktiviteit is het mogelijk geweest tot een o.i. verantwoorde uitgave te komen.

Wij wensen de Luitenant-Kolonel Gimbel in zijn nieuwe functie veel succes toe.

.....

COMMUNISME (II)

door de 1e Luitenant der Artillerie D. Stevens

Marx en Engels

De filosofische waarde van Marx' en Engels' theorieën zijn stellig niet de oorzaak van de huidige interesse voor hun geschriften. Ware het niet, dat hun filosofie kwam op een tijdstip dat rijp was voor de verkondiging ervan - juist omdat ze het gevolg was van die tijd - en ware het niet, dat heden ten dage twee wereldmachten (China en de Sovjet-Unie) hun streven naar wereldheerschappij voor zien van het ideologisch-messianistische etiket van "Wereldbevrijding" 1) onder de namen van Marx, Engels (en Lenin), dan zouden beide filosofen de geschiedenis zijn ingegaan als zovele andere, zonder dat, zoals thans, vrijwel de gehele wereld hun namen kent.

Het is stellig niet zo, dat het filosoferen - en het conspireren - in Marx' tijd iets was waarmede zich de maatschappelijk minst bedeelde klassen bezig hielden. Zowel in Rusland als in West-Europa waren er verschillende gerenommeerde salons waar vooraanstaande personen zich bezig hielden met de discussies over de maatschappelijke problemen en veelvuldig ook met conspiratie. Enige bekende namen zijn, behalve die van Marx en Engels en van de eerder genoemde Baron de Montesquieu, die der Russische decrabisten (Decabristenopstand, 26 december 1825) in het bijzonder bestaande uit officieren en aristocraten: Pestel, Moeravjov-Apostol, Lomonosov, Graaf Leo N. Tolstoj (christelijk pacifistisch anarchist), Alexander I. Hersen (socialist, 1812-1870), zoon van een Russische aristocraat, Bogdanov, arts en filosoof en vele anderen.

Karl Marx (5-5-1818 tot 14-3-1883) werd te Trier geboren uit een Joodse familie die tot het protestantisme was overgegaan. Zijn vader was advocaat. Hij studeerde eerst rechten en daarna filosofie in Bonn en Berlijn en promoveerde in 1841 in Jena op een dissertatie betreffende de na-aristotelische filosofie. Hij huwde met zijn jeugdvriendin Jenny von Westphalen, dochter uit een Pruisische ambtenaarsfamilie. Haar broer werd later Minister van Binnenlandse Zaken. Zij zou later meeschrijven aan het Communistisch Manifest, zoals blijkt uit de enige originele handgeschreven bladzijde van dit manifest die bewaard is gebleven.

Marx had zich een academische loopbaan voorgesteld, doch zijn in die tijd als links beschouwde Hegeliaanse sympathieën blokkeerden dit, vooral omdat bij het Ministerie van Culturele Zaken een geest heerste, die vijandig stond tegenover Hegel. Mede als gevolg hiervan werd Marx journalist, in 1842 werd hij redacteur van de links-democratische "Rheinische Zeitung".

Friedrich Wilhelm IV, die in 1840 op de troon kwam was er echter niet de verluichte vorst naar om alle publicaties van deze en andere soortgelijke bladen ongehinderd doorgang te laten vinden. De censuur-organen verboden de krant herhaaldelijk en Marx zag zich genoopt de consequentie uit deze tweede tegenslag te trekken en vertrok in 1843 naar Parijs. Hij zou daarna vrijwel zijn gehele leven in het buitenland verblijven, met name in Frankrijk, België en Engeland. Er is een duidelijk onderscheid in het denken van de "jonge Marx", dit is liberaal, en dat van "de oudere Marx", dat radikaal communistisch is. Deze ontwikkeling was, mede gezien zijn persoonlijke ervaringen, omstreeks 1845 voltooid.

Nadat Marx, die van Parijs uit tegen het gevestigde bestel in zijn land bleef werken, op instigatie van de Pruisische regering het verblijf aldaar werd

1) Zie: "Communisme, de wereld van morgen" - Amsterdam, 1961. Het algehele programma bij de statuten van de communistische partij van China zegt dat deze partij "de strijd van de communisten, progressieven en het werkende volk van de gehele wereld ondersteunt", waarbij "het hoogste ideaal van de mensheid - het communisme - is".

ontzegd, ging hij naar Brussel. Samen met Engels richtte hij aldaar het "Communistisch Correspondentiebureau" op, in 1847 omgezet in de "Bund der Kommunisten", die kleine vertakkingen door geheel Europa kreeg. Het doel van de bond was het ten val brengen van de "bourgeoisie", de vestiging van de heerschappij van het "proletariaat", de opheffing van de oude, op klassentegenstellingen gebaseerde maatschappij en de vorming van een nieuwe, zonder klassen en privaateigendom. In hetzelfde jaar schreven zij hun "Manifest der Communistische Partij", dat in 1848 werd gepubliceerd.

In Pruisen kwam het in 1848 door een conflict tussen de Koning en de meerderheid van de Landdag tot onlusten. In Berlijn brak op 18 maart een strijd uit, waarvan de leuzen "grondwet, vrijheid van drukpers en nationale eenheid" waren. Deze leidde tot het bijeenroepen van de eerste Duitse nationale vergadering in de St. Pauluskerk in Frankfurt en tot het opstellen van de Duitse Rijksgrondwet. Snel begaven Marx en Engels zich naar Keulen waar zij opnieuw een "Rheinische Zeitung" begonnen uit te geven, hetgeen een jaar kon voortgaan. Behalve Marx en Engels speelden Freiligrath en Lasalle een rol in de revoltes in de Rijnpalts en in Baden. Na de mislukking van de revoltes werd Marx voor het gerecht gedaagd, vrijgesproken, doch wederom moest hij Duitsland verlaten. Hij keerde terug naar Parijs en nadat hij daar voor de tweede keer werd uitgewezen vertrok hij naar Londen, waar hij zijn gehele leven verder verbleef. Op 28 september 1864 organiseerden hij en Engels de (Ie) Arbeidersinternationale in de St. Martinshall.

Freidrich Engels (1820-1895), die met Marx kennis maakte bij diens eerste ballingschap in Parijs en die verder sedert 1844 Marx' onafscheidelijke bondgenoot was, was de zoon van een Duitse textielfabrikant in Barmen. Hij was aanvankelijk in de handel geweest, in "de hondse commercie", zoals hij het zelf noemde. Hij werd naar Engeland gezonden om daar de industrie te gaan bestuderen, doch werd er geschokt door de nood van de Engelse fabrieksbevolking. Samen met Marx, doch ook zelfstandig, schreef hij vele bekend geworden werken. Hun samenwerking was zo nauw, en de overeenstemming zo groot, dat het moeilijk is in de gezamenlijke geschreven werken uit te maken wie van de twee er een bepaald gedeelte in heeft geleverd.

De politieke betekenis van Marx en Engels was in de tijd dat zij het "Manifest der Communistische Partij" publiceerden (1848) stellig niet groot. Een kleine groep aanhangers kende weliswaar de inhoud ervan en verkondigde deze, doch de meeste vertalingen kwamen eerst veel later. De woelingen en de afkondingen van een grondwet omstreeks dat jaar in vele landen werden er niet door veroorzaakt. De onvolledige Franse vertaling van het manifest verscheen in 1848, de Poolse en Deense uitgaven verschenen eveneens omstreeks die tijd, de Engelse werd in 1850 gepubliceerd in Londen in het blad "The Red Republican", de Russische werd pas in 1869 in Genève gedrukt, de Amerikaanse kwam uit in 1871 en de volledige Franse vertaling kwam in januari-februari 1872 tot stand in het in New York uitgegeven weekblad "Le Socialiste". De Spaanse vertaling zag in 1886 het licht in "El Socialista" en de Italiaanse in 1893 in "Critica Sociale".

Ruim 20 jaar na het eerste verschijnen en wel sedert de jaren '70 werden in geheel Europa socialistische bonden opgericht en in het begin van de 20e eeuw ontstonden op verschillende plaatsen revoltes op grondslag van de leer van Marx en Engels (en Lenin), bijvoorbeeld in Rusland in 1917 en in Duitsland in 1918-1919, waar in enkele gebieden tijdelijk communistische "Räterepublieken" (raden- of sovjet-republieken) gevestigd werden.

Het ontstaan der Marxistische organisatie

In Brussel richtten Marx en Engels, zoals reeds vermeld, hun "Communistische Correspondentiebureau" op. In 1847 wendden de twee sociaal-revolutionairen Schapper en Bauer, die de "Bund der Gerechten" hadden gesticht, zich tot hen met een appèl zich bij die bond aan te sluiten. Zij waren bereid het programma van

Marx en Engels in een manifest van de bond om te zetten. Nadat hiermede werd ingestemd, vindt in 1847 het eerste congres plaats van de geassimileerde bond, nu "Bund der Kommunisten" genoemd, waarbij de statuten werden opgesteld.

In hetzelfde jaar werd ook het tweede congres gehouden, waarop de statuten werden goedgekeurd. De eerste zin van artikel 1 van de "Regels en Constitutie" van de "Bund der Kommunisten" begon met: "Het doel van de league is de "bourgeoisie" omver te werpen". Deze doelstelling bestaat nog, zij het dat de methoden en uitingsvormen van tijd tot tijd en van plaats tot plaats verschillen. 1)

Voorts werd vastgesteld, dat het wetgevend orgaan binnen de partij het "Partij Congres" werd, dat jaarlijks bijeen zou komen. In deze eeuw zijn in de Sovjet Unie de intervallen tussen de partijcongressen één tot tien jaar lang geweest.

Het uitvoerend orgaan werd gevormd door het "Centraal Comité", een organisatievorm, die ook nu in grote lijnen nog van toepassing is.

Behalve de organisatie was het punt van bespreking het programma: de te volgen toekomstige lijn. Marx en Engels werd, gezien hun revolutionaire kwaliteiten, zeker als filosofen en schrijvers der revolutie, verzocht dit op te stellen. Dit werd het "Manifest der Communistische Partij", geschreven in december 1847-januari 1848 en gedrukt in februari 1848 te Londen. Het werd de hoeksteen der communistische revolutie, die wellicht gekarakteriseerd kan worden met één zin uit de laatste paragraaf:

"De proletariërs hebben niets te verliezen dan hun ketenen. Zij hebben een wereld te winnen".

Het manifest was niet alleen een strijdprogramma, doch ook een protest en was tevens een belofte voor de toekomst.

Echter was er ook in dit manifest de nog heden ten dage bij het communisme geldende stelregel op te merken, dat de wezenlijke sociale verbeteringen niet van de zijde der "bourgeoisie" kunnen komen, doch door de klassenstrijd en door de vernietiging der "bourgeoisie" moeten worden bereikt.

De samenstellers keerden zich fel tegen de andere sociale stromingen. In hoofdstuk III punt 2, geheten: "Het conservatieve of bourgeois socialisme", zeggen zij o.a.:

"De socialistische bourgeois willen de levensomstandigheden der maatschappij zonder de daaruit noodzakelijkerwijs volgende strijd en gevaren".

Ook de socialistische stromingen, zoals die van het utopisch socialisme en het vroege communisme (St. Simon, Fourier, Owen) werden als onvolkomen afgeschilderd:

"Maar zij ontwaren aan de kant van het proletariaat geen historische zelfstandigheid, geen politieke beweging die haar eigen is".

"Zij willen de levenstoestand van alle geledingen der maatschappij, ook die van de best gesitueerden, verbeteren. Zij appelleren derhalve voortdurend aan de gehele maatschappij zonder onderscheid Zij verwerpen derhalve iedere politieke, met name iedere revolutionaire aktie, zij willen hun doel langs vreedzame weg bereiken en proberen door kleine, natuurlijk falende, experimenten, door de macht van het voorbeeld (utopisch socialistische gemeenschappen) voor het nieuwe maatschappelijke Evangelie een baan te breken". (Hoofdstuk III, punt 3)

Ook richtten Marx en Engels zich tegen de Engelse sociale stroming van Benjamin Disraeli (1804-1881), die rond 1842 werd opgericht en de naam "Young Eng-

1) Zie hierover: "Communisme, de wereld van morgen", 1e deel, hoofdstuk IV en V, Amsterdam, 1961.

land" kreeg. Later veroordelen zij eveneens de Parijse Commune, die aldaar van maart-mei 1871 het bewind voerde.

Bij beschouwing van Marx' (en Lenin's) werken blijkt er een volkomen intolerantie te bestaan ten opzichte van alle andere ideeën dan hun eigen, voortkomende uit het dogmatisch karakter van het communisme, een eigenschap die heden ten dage nog wordt aangetroffen.

De op 28 september 1864 in Londen (St. Martins Hall) georganiseerd (Ie) Internationale Arbeidersassociatie stond onder de dominerende leiding van Karl Marx.

In 1875 werd in Duitsland de "Socialistische Arbeiderspartij" opgericht, die in zijn Gothaer programma socialistische hervormingen eiste. Dit Gothaer programma werd overigens grotendeels door Marx verworpen, omdat het een compromis wilde zijn tussen Marx' en Laselle's "socialisme". Hier tekenden zich dus reeds de eerste geschillen in de Marxistische wereld af.

In 1889 kwamen in Parijs de vertegenwoordigers bijeen van socialistische organisaties uit bijna alle Europese landen en ook uit de Verenigde Staten en Argentinië op de IIe Internationale. Deze vond, gezien de dood van Marx in 1883, onder leiding van F. Engels plaats.

De sociale organisaties en stromingen in Nederland

Teneinde hier een breder beeld van het tijdeigen te vormen is het nuttig in het kort, en daardoor onvolledig, enige sociale organisaties en stromingen te noemen, ook die welke niet Marxistisch zijn.

In Nederland organiseerden zich als eerste werknemers de typografen en wel in 1866, daarna volgden de diamantslijpers. Uiteindelijk werd in 1871 het Algemeen Nederlands Werkliedenverbond (ANWV) opgericht, wel met een sociale, doch stellig niet met een revolutionaire gezindheid. Het waren immers niet de proletariërs die zich hierin groepeerden, doch vaklieden in hun ambacht. Het was een liberaal getinte organisatie onder voorzitterschap van Heldt, die eveneens ijverde voor algemeen kiesrecht.

De Liberale Unie sprak zich in zijn publikaties "Geschriften over Sociale Vragen" ook uit in de richting van arbeidswetgeving en uitbreiding van het kiesrecht. In 1874 stelde de liberaal S. van Houtem de eerste sociale wet voor tot beperking van de kinderarbeid. Het politieke program van de Liberale Unie (1896) stond behalve kiesrechtuitbreiding ook de invoering van een wekelijkse rustdag (Zondag), ziekte-, ongevallen- en ouderdomsverzekering, wettelijke regelingen op het arbeidscontract, instelling van kamers van de arbeid en wettelijke grenzen aan de werktijd voor.

In 1869, vijf jaar na het eerste Congres der Internationale Arbeidersassociatie werd in Amsterdam een sectie van de internationale opgericht en er ontstonden locale socialistische verenigingen. In 1881 werd de Sociaal Democratische Bond (SDB) gesticht, waarin deze werden opgenomen. Het programma van Domela Nieuwenhuis, dat in 1882 uitkwam, vertoonde veel gelijkenis met het Gothaer programma, zij het dat de strijd tegen de godsdienst sterk werd beklemtoond. In het orgaan van de SDB "Recht voor Allen" werd Multatuli in deze veelvuldig geciteerd. De leuze van de Russische anarchist Michael A. Bakoenin (1814-1876): "Als God bestond moest hij worden afgeschaft" kon men erin vinden. De SDB was wel revolutionair gezind en velen meenden dat de bond zuiver Marxistisch was, doch de gelijkenis van het program met het door Marx veroordeelde Gothaer programma duidde al in de richting van het tegendeel. Een van de belangrijkste eisen der SDB, die behalve Proudhon en Marx ook verschillende andere sociale filosofen stelden, hield de verdeling in van de goederen der gemeenschap.

De huidige communisten zouden Domela Nieuwenhuis strijdig met het communisme noemen en wel op de volgende belangrijkste punten:

1. Hij had anarchistische tendenzen. Het anarchisme werd door de IIe Internationale, in 1896, afgewezen op grond van Marx' theorie betreffende de staats-

macht in handen van het proletariaat. Ook W.I. Lenin veroordeelde het anarchisme, o.a. in zijn geschrift "Socialisme en Anarchisme" (1905) en I.W. Stalin in "Anarchisme of Socialisme?" (1907).

2. Hij wees deelname aan het "reactionaire" parlement af. Dit was het in Rusland door Lenin veroordeelde "Otzovisme". (W.I. Lenin: "De linkse afwijking, een kinderziekte van het communisme" - 1920.)
3. Hij was zo compromisloos, dat hij tegen een door de regering voorgestelde arbeidswet stemde. De compromisloosheid werd door Lenin veroordeeld met de woorden: "Principieel compromissen af te wijzen, eenvoudig de toelaatbaarheid van elk compromis te ontkennen, is kinderspel, dat men zelfs moeilijk ernstig kan opvatten". ("De linkse afwijking, een kinderziekte van het communisme". Hoofdstuk IV)

Op de brief van Domela Nieuwenhuis d.d. 6 januari 1881 betreffende de vraag wat de Nederlandse communisten zouden moeten doen bij het uitbreken der revolutie, antwoordde Marx op 22 februari dat die vraag een onbekend toekomstig "Neveland" betrof.

Een splitsing in de stromingen van de SDB kon niet uitblijven. Op 26 augustus 1893 kwam de Nederlandse sociaal-democratische arbeiderspartij (SDAP) tot stand, een voorloper van de huidige Partij van de Arbeid. De eerste socialistenvijverden voornamelijk op grondslag van het Marxisme en andere progressieve filosofieën van die tijd voor verbetering van de levensomstandigheden van de arbeidende bevolking en de herbouw van de maatschappij in socialistische zin. Nevenkenmerken waren ook anti-militarisme, anti-koningsgezindheid, bij sommigen anarcho-syndicalisme en anti-godsdienstigheid.

Niet het gehele socialisme was anti-religieus, in vele landen bestonden groepen die een religieus socialisme aanhingen, opgebouwd op Christelijke grondslag. Een bekende naam is die van Edw. Bellamy (1850-1898) die de werken "In het jaar 2000" en "Gelijkheid voor allen" schreef. Deze zijn een schildering van een socialistische heilstaat onder Christelijke bezieling. Hieruit kwam ook in Nederland een Bellamy-beweging voort. In Rusland waren het de Bogoïskatjeli (Godzoekers) met, in oorsprong, de literator Maxim Gorki. Verder moeten nog worden genoemd L. Ragaz (Zwitserland) en de Lamennais (Frankrijk) van wie de leuze is: "Doop de Revolutie". Door te groot wordende spanningen tussen de Kerken en Christelijk socialistische stromingen ontstond er, indien er geen oplossing kwam, veelvuldig een breuk met de Kerken, soms resulterend in de volledige overgang naar het socialisme van Christen-socialisten. Het was stellig niet alleen het Marxisme dat zich tot de oplossing van het sociale vraagstuk geroepen voelde.

In 1848 en daarna deed op dit gebied de Duitse Aartsbisschop Wilhelm von Ketteler (1811-1877) van zich spreken. Hij was van mening dat de zielzorg niet los kon staan van de sociale zorg, hij constateerde een geloofsafval onder de arbeidende bevolking en was begaan met hun lot. In België was het de school van Angers, die maatschappelijke verbeteringen bepleitte, welke niet van overheidswege, doch van de eigen katholieke organisaties zouden moeten komen. In Katholiek Nederland hield zich o.a. de Enschedese priester Dr Alfons M.A.J. Ariëns (1860-1928) bezig met het praktisch organiseren van de katholieke arbeiders in Oost-Nederland, daarbij tevens strijd voerend tegen het veelvoorkomend alcoholmisbruik, dat nog grotere armoede veroorzaakte dan er al bestond. Ook Herman de Armorie van der Hoeven bepleitte de noodzaak van arbeidersverenigingen en zelfs de moderne idee van "kamers en raden, waarin patroons, werklieden en aanzienlijken in billijke verhouding zouden vertegenwoordigd zijn".

De priester Dr H.J.A.M. Schaepman die in 1880 in de Tweede Kamer kwam stelde een R.K. program op, dat begon met het behandelen van de sociale kwestie op grondslag van de Pauselijke encycliciek "Rerum Novarum". Dit program werd in 1896 door de katholieke kamerleden aanvaard. De R.K. Minister Aalberse bracht in 1916

een arbeidswet tot stand, inhoudende de achturige werkdag en een betere bescherming van vrouwen en kinderen.

Ook van Protestant Christelijke zijde werden stemmen gehoord voor sociale verbeteringen. In de Anti-Revolutionaire Partij waren het vooral Dr A. Kuyper en Ds Heldring, die sociale wetgeving bepleitten uit het oogpunt van Christelijke plicht. De openingsrede "Het sociale vraagstuk en de Christelijke religie" (1891), gehouden op het eerste Christelijk sociaal congres was hiervan een voorbeeld. De Arbeidswet van Minister Talma (1911) stelde wettelijke verkorte grenzen aan de arbeidsduur voor vrouwen en jeugdige personen.

Aan de verdere democratisering in Nederland door vestiging en uitbreiding van het kiesrecht werkten alle partijen mede, een verschijnsel dat zich in vele Europese landen tegelijkertijd voordeed.

Het vroege Marxisme in Rusland

Ook Rusland bleef niet onberoerd door het Marxisme. Er bestonden overigens verschillende revolutionaire groeperingen, lang niet allen Marxistisch georiënteerd. In 1878 werd in St. Petersburg (het latere Leningrad) de "Noordelijke Bond van Russische Arbeiders" opgericht, onder leiding van Obnorski en Chaltorin.

G.W. Plechanov (1850-1918) stichtte in 1883 de "Bond tot Bevrijding van de Arbeid", waarvan ook o.a. de bekende Russische revolutionairen P. Akseljrod en W. Zasoelitsj (1849-1919) lid werden. Nadat in 1882 de tweede Russische uitgave van het Communistisch Manifest door Plechanov werd verzorgd, vertaalde hij samen met Akseljrod en Zasoelitsj nog verschillende andere werken van Marx en Engels in het Russisch en voorzagen hierdoor een gedeelte van de Russische revolutionairen van theoretische kennis omtrent het Marxisme. De verbreiding van deze kennis beschouwden zij als van groot belang voor de Russische bevolking.

Onder Plechanov's leiding werden in 1884 en 1887 twee duidelijke Marxistisch gegronde ontwerp-programma's voor de zogenoemde Russische sociaal-democratische arbeidersbeweging opgesteld. Op verschillende plaatsen ontstonden Marxistische strijdbonden en studiekringen. In 1895 werden vele van deze in St. Petersburg bestaande bonden en kringen door W.I. Lenin verenigd tot de "Strijdbond ter Bevrijding van de Arbeidersklasse". Twee jaar eerder was in Tiflis (Georgië) door de voormalige priesterstudent Silvester Djibladze de "Messame Dassy" ("Derde Groep") opgericht ter verbreiding van de Marxistische ideeën. I.W. Stalin sloot zich hierbij in 1897 aan.

Evenals in Duitsland, Nederland, Frankrijk en andere landen ontkwam men in Rusland niet aan het ontstaan van verschilpunten in de opvatting en aanvaarding van Marx' leer. Zo bestonden in Rusland ook de zogenoemde "Legale Marxisten", die zoveel mogelijk langs legale weg het Marxistisch socialisme wilden invoeren. Deze beweging werd geleid door Pjotr Stroewe.

Voorts waren er de Economisten, die zeer sterk deterministisch waren ingesteld: zij meenden dat het historische proces zich vanzelf zou voltrekken en kenden een politieke partij derhalve geen hoge waarde toe. De arbeiders moesten door stakingen e.d. economische druk uitoefenen, gesteund door intellectuelen en liberalen. Revolutie zou tot niets positiefs leiden. Hun programma, het "Economisch Manifest" (dat later de titel "Credo" kreeg) werd in 1899 door E.D. Koeskowa samen met S.N. Prokopowitsj samengesteld. Koeskowa wees in haar ideeën ook Marx' heerschappij van één klasse af.

De Criticisten, oorspronkelijk orthodoxe aanhangers van Marx, sloten later aan op de leer van Kant. De Empiro-Monisten, die onder invloed stonden van de Duitse filosofie van Ernst Mach en R. Avenarius becritiseerden het Marxisme als verouderd. Bekende namen zijn hier S. Boelgakov, N. Berdjajev, P. Stroewe, Valentinov, Helfond, Berman, A.S. Malinovski (1874-1928) (pseudoniem A. Bogdanov) en Bazarov. Zij werden door Lenin becritiseerd in zijn werk "Materialisme en Empiocriticisme" (1909).

De Joodse socialisten richten in 1897 hun "Boend" op, de "Algemene Joodse Arbeidersbond van Litauen, Polen en Rusland".

Van 1-3 maart 1898 kwamen in Minsk de vertegenwoordigers bijeen van vier strijdbonden en wel die van Petersburg, Moskou, Jekaterinaslav en Kiev, alsmede die van de "Boend" en de "Kiëvse Arbeiderskrant". Op dit congres ontstond de "Russische Sociaal-Democratische Arbeiderspartij".

Lenin was op dit moment in ballingschap in Siberië, hij kwam in 1900 terug.

Niet marxistische revolutionairen in Rusland

De belangrijkste groep onder hen bestond eind van de 19e, begin 20e eeuw wel uit de "Narodniki" of "Volkvrienden". De oorsprong van het Narodnikisme ligt bij Alexander Herzen (1812-1870). Een langdurige ballingschap in Engeland had hem tot de overtuiging geleid, dat in Rusland alles gedaan moest worden om de opkomst van het kapitalisme te voorkomen. Hij beoogde een socialistisch Rusland gebaseerd op en voortkomend uit de traditionele dorpsgemeenschappen. De onwetende boeren moesten door "apostelen" op hun toekomstige bestemming worden voorbereid.

N.G. Tsjernysjewski (1828-1889) ontwikkelde zijn gedachten verder. De landelijke gemeenschappen (obsjtsjina) moesten geen grondbezit doch slechts het gemeenschappelijke vruchtgebruik kennen. Er bestonden zowel niet revolutionaire als revolutionaire Narodniki. Zij waren veelal revolutionaire intellectuele jongeren en voelden zich aangetrokken tot verbetering van de levensomstandigheden der Russische landbouwende bevolking 1), die qua aantal inderdaad de meerderheid uitmaakte van het totaal aantal inwoners van Rusland. Zij begaven zich tussen de landbouwende bevolking, vaak als boeren verkleed, teneinde van het platteland uit een beweging tot omverwerping der Tsaristische macht te verkrijgen. Invloederijke personen bij de Narodniki waren o.a. A.I. Sjeljajov (1858-1881), S.G. Net-sjajev (1847-1882), en P.N. Tkatsjov (1844-1885) en Chaltoerin.

Voorts waren er Anarchisten en Anarcho-Syndicalisten. Zij wensten opheffing van de staat, terwijl de tweede groep behalve dit, de maatschappij opgebouwd wilde zien uit arbeidsgemeenschappen of syndicaten. De heraut van de geweldloze richting was graaf Leo N. Tolstoj. Andere leidende anarchisten waren O.A. Kropotkin (1848-1921) en M.A. Bakoenin (1814-1876).

Minder revolutionair van belang, doch wel tekenend voor een deel van de Russische intellectuelen en denkers in de vorige eeuw waren de "Nihilisten", die grote waarde hechtten aan het dogmatisch ontkennen van het bestaan van waarden. Hun exponenten waren o.a. N.A. Dobroljoebov (1836-1861) en D.J. Pisarev (1841-1868).

Enige historische gebeurtenissen ter oriëntering

- 1825 Decabristenopstand (december) voor liberalisering in Rusland o.l.v. officieren en adel.
- 1829 Griekenland wordt onafhankelijk van Turkije, nadat de Turken door Engeland, Rusland en Frankrijk zijn verslagen.
- 1830 Juli-revolutie o.l.v. rechtsgeleerden en journalisten in Frankrijk tegen het absolutistisch streven van Koning Karel X dwingt deze om af te treden. Belgische opstand tegen Hollands bewind. België krijgt liberale grondwet. Leopold I Koning der Belgen (1831-1856).
- 1830-31 Poolse opstand tegen de overheersing door de Russische Tsaar Nicolaas. Deze opstand wordt onderdrukt: vele Polen vluchten naar Frankrijk, Zwitserland en Engeland en krijgen later grote invloed op de revolutionaire bewegingen in Europa.

1) Zie voor de beschrijving: Gorki - "De Moeder".

- 1837 In de Engelse Westindische koloniën wordt de slavernij afgeschaft. Koningin Victoria op de Engelse troon tot 1901.
- 1848 Conflict tussen Friedrich Wilhelm IV van Pruisen en de Landdag. Revoltes in Duitsland, Frankrijk, Wenen en Hongarije. Duitse rijksgrondwet. Nederlandse grondwetscommissie (Thorbecke). Frankrijk wordt wederom een republiek (tot 1852: Napoleon III).
- 1849 Revoltes in Italië. Garibaldi in Rome door Franse troepen verdreven. Grondwet voor de Kerkelijke Staat (Pius IX). Hongaarse onafhankelijkheidsopstand (Kossuth) door Oostenrijk met steun van de Russen onderdrukt.
- 1852 Invoering van grondwetten in de meeste Italiaanse Staten.
- 1854-56 Krimoorlog van de westelijke mogendheden tegen Rusland, daar Tsaar Nicolaas I de beschermer wil worden van alle orthodoxe Christenen in het Turkse rijk. Russisch expansionistisch streven naar de Donau-vorstendommen.
- 1855 Alexander II komt in Rusland aan het bewind. Sedert 1856 worden liberale hervormingen doorgevoerd, 1861 afschaffing van de lijfeigenschap.
- 1856 Telegraafkabel tussen Engeland en Amerika.
- 1858 De gehele Pendsjaab wordt Brits gebied, nadat Afghanen en Sikhs worden onderworpen.
- 1860 Volksopstanden in Italië voor een verenigd Italië en een vrijer bewind. Dit wordt bereikt in 1871, Rome wordt hoofdstad. Rusland breidt zijn imperium ook verder naar het Oosten uit: noordwest Turkestan en het Amoergebied (China). Alaska wordt aan de V.S. verkocht.
- 1863 Afschaffing der slavernij in Nederlands West-Indië.
- 1864 Oorlog van Pruisen en Oostenrijk tegen Denemarken gericht tegen Deense inlijving van Sleeswijk-Holstein.
- 1866 Pruisisch-Oostenrijkse oorlog.
- 1867 Stichting van de Noordduitse bond o.l.v. Pruisen.
- 1870-71 Frans-Duitse oorlog. Napoleon III krijgsgevangen, Frankrijk wederom republiek.
- 1871 Overgave van Parijs. Vredespreliminair van Versailles (26 febr). Oproer der Parijse communards vestigt van maart-mei de Parijse commune.
- 1874 Invoering der algemene dienstplicht in Rusland.
- 1877-78 Russisch-Turkse oorlog. Bulgarije, Roemenië, Servië en Montenegro zelfstandige vorstendommen. Rusland krijgt Bessarabië. Alexander II door terrorist vermoord.
- 1880 Boerenopstand in Zuid-Afrika.
- 1881 Frankrijk bezet Tunis en Frans equatoriaal Afrika.
- 1882 Egypte wordt Engels protectoraat.
- 1884 Stichting der Duitse koloniën in Zuidwest- en Oost-Afrika.
- 1886 Birma en Achter-Indië volledig onder Engels gezag.
- 1890 Koningin Wilhelmina volgt Koning Willem III op.
- 1891-1904 Bouw der transsiberische spoorlijn in Rusland, een verbinding tussen het westen van Rusland en de Oostelijke kolonisaties.

DIENSTGEHEIM

1898 Engeland veroverd de Soedan. Bij de vrede van Parijs staat Spanje, Cuba, Porto Rico, de Filippijnen en Guam tegen vergoeding aan de V.S. af. Port Arthur door Tsaar Nicolaas II van Rusland bezet.

1899-1902 Boerenoorlog in Zuid-Afrika.

LITERATUURLIJST:

Marx en Engels

Marx-Biographie	Fischer-pocket, Frankfurt am Main.
W. Banning	Karl Marx (Aula-pocket).
F. Mehring	Karl Marx - Geschichte seines Lebens.
A. Cornu	Karl Marx und Friedrich Engels. Leben und Werk. Berlin. 1954.
H. Schiel	Die Umwelt des jungen Marx. Trier. 1854.
K. Marx, F. Engels	Manifest der kommunistischen Partei. Berlin. 1963.
K. Marx, F. Engels	Deutsch-Französische Jahrbücher. 1847.
K. Marx, F. Engels	Ausgewählte Briefe. Berlin.
K. Marx	Frühschriften (Kröner-pocket). Stuttgart.
F. Engels	Die Lage der arbeitenden Klasse in England. 1845.

Het ontstaan der marxistische organisaties

G. Nollau	Die Internationale.
Bebel	Aus meinem Leben. Stuttgart. 1914.
F. Engels	Zur Geschichte des Bundes der Kommunisten.
K. Marx	Die Kritik des Gothaer Programms. Berlin.
F. Engels	Grundsätze des Kommunismus (1847) mit Anhang: Aus der Entstehungszeit des "Kommunistischen Manifestes". (voorwoord van H. Duncker). Berlin. 1955.

De sociale organisaties en stromingen in Nederland

Algemeen

W. Banning	Hedendaagse sociale bewegingen. 1954.
H.G. Leith	Kaart van politiek Nederland (Kok-pocket). Kampen 1962.
I.J. Brugmans	De arbeidende klasse in Nederland in de 19e eeuw. 1958.

Rooms-Katholiek

Th.J. van Lier	De sociale boodschap der Pauselijke encyclieken. Den Haag.
J.H. Walgrave e.a.	Welvaart, welzijn en geluk (I).
J. van Wely	Schaepmans levensverhaal. 1954.

Prot.-Christelijk

- S. A. Kuyper Het sociale vraagstuk en de Christelijke religie. 1891.
- J.J.R. Schmal Tweeërlei staatsbeschouwing in het reveil. 1943.
- J.H. Bavinck De zegen van de arbeid. Den Haag.

Liberalisme

- J.S. Theissen Uit de voorgeschiedenis van het liberalisme in Nederland. 1930.

Socialisme

- S. de Wolff Voor het land van belofte.
- L.G.J. Verberne De Nederlandse arbeidersbeweging in de 19e eeuw. 1950.
- A.J.C. Rüter De spoorwegstakingen van 1903. 1935.

Communisme

- A.J. Koejemans Van ja tot amen.
- F. Goudzwaard De communistische partij Nederland. 1946.
45. K. Marx Brief van K. Marx aan F. Domela Nieuwenhuis, d.d. 22 februari 1881. Uit: K. Marx, F. Engels-Ausgewählte Briefe p. 406-407.

Christendom en communisme

- C. van Gestel O.P. Het religieuze socialisme. (R.K. auteur)
- Pauselijke encyclieken Rerum Novarum. 1891. Quadragesimo Anno. 1931. Mater et Magistra. 1961.
- Aus es- 5. J.J. Buskes en A.J. Koejemans Christendom en communisme. Amsterdam. 1947. (Prot. Chr.).
- J. Verkuyl De geest van communisme en kapitalisme en het Evangelie van Jezus Christus. Delft. 1950. (Prot. Chr.).
- A. Miller Christelijke betekenis van Karl Marx. Amsterdam. 1946. (Prot. Chr.).
- pen. F. Domela Nieuwenhuis Van Christen tot Anarchist. (Soc. Auteur).
- uw. E. Bellamy In het jaar 2000.

Het vroege marxisme in RuslandAlgemeen

- en. L. Schapiro Die Geschichte der kommunistischen Partei der Sowjet-union. (Fischer). Frankfurt am Main.
- A. Moorehead De Russische revolutie. (Phoenix-pocket no 76). Zeist '62.
- L.H. Haimson The Russian Marxists and the origins of bolshevism. Cambridge, Mass. 1955.

DIENSTGEHEIM

- L.H. Keep The development of social democracy in Russia. 1898-1907.
- N. Gourfinkel Lenin (Pictura-pocket no 20). Utrecht. 1960.
- B. Rapschinsky Geschiedenis der Russische revolutie. Zutphen. 1930.
- L. Trotzki Geschiedenis der Russische revolutie, deel I. Amsterdam. 1930. (Trotzkistisch).
Geschiedenis van de communistische partij der Sowjet-Unie. Amsterdam. 1950. (Communistisch).

Criticisme, empiro-monisme enz.

- L. Labedz Revisionism. (Allen). Londen. 1961, p. 42-45, 117-126.
- Valentinov De filosofische opbouw van het Marxisme.
- M. Bazarov, Joesjkjewitsj e.a. Schetsen op het gebied van de filosofie van het Marxisme. St. Petersburg. 1908.
- Joesjkjewitsj Materialisme en kritisch realisme.
- W.I Lenin Materialisme en empiriocriticisme. 1909.
- G.W. Plechanov Bijdrage tot het vraagstuk van de ontwikkeling der monistische opvatting van de geschiedenis. 1895.

Economisme

- E.D. Koeskowa Credo. 1899.
- Lenin Protest der Russische sociaal-democraten. 1899.
- Lenin Over een karikatuur van het Marxisme en over het "imperialistische economisme". Aug-Oct 1916.
- Lenin Wat te doen? Hoofdstuk III 2a. 1901-1902.
- I.W. Stalin Over de grondslagen van het Leninisme. Hoofdstuk III. April 1924.

Narodnikisme

- D. Footman Red prelude, the life of the Russian terrorist Zhelyabov. New Haven. 1945.
- Gorki De moeder.
- Lenin Wat zijn de "volksvrienden" en hoe strijden zij tegen de sociaal-democraten. April 1894.

Anarchisme en otzovisme

- H. Arvon L'anarchism. (Serie: Que sais je, no 479). Parijs.
- Lenin Staat en revolutie.
- Lenin De linkse afwijking, een kinderziekte van het communisme.

Behalve de titels van enige uitgebreide werken opgenomen onder "algemeen" is er ook naar gestreefd bij de sub-onderwerpen titels te verstrekken die een volledig inzicht geven in de meningen en contrameningen van de betrokken stromingen, zodat het mogelijk is een objectief inzicht te verkrijgen.

N.B.: Het eerste artikel in de reeks artikelen over het communisme verscheen in MID-Tijdschrift 1964, nr 2. In dat artikel zijn enige onnauwkeurigheden geslopen. Op blz. 1, 2e alinea staat: "Galico Galiléi", dit moet zijn "Galileo Galilei"; op blz. 4, Begin der democratisering, 1e line, staat: "Griekenland in 1882" dit moet zijn "in 1822"; op blz. 5, laatste alinea en in de literatuurlijst staat: "Mater en magister" dit moet zijn "Mater et Magistra". In deze lijst dient "Der Früsocislismus", "Der Frühsozialismus" te zijn en het laatstgenoemde werk: "Denkers" of "Van Socrates tot Bergson".

.....

PAPIER OOK DAAR!

"Bij een regiment verbindingstroepen, gelegerd in Zuid Rusland, werden in 1963 door de staf 2355 circulaires, orders en instructies en 2497 telegrammen ontvangen, dus ongeveer 13 per dag, de zondagen inbegrepen. Elk van deze berichten vergde een reçu, een opgave of een rapport van het onderdeel.

Voorts bleek dat een commandant van een compagnie verbindingstroepen 35 registers en staten moet bijhouden.

Als officieren van een hoger echelon een compagnie inspecteren, interesse- ren zij zich niet voor de mensen, maar controleren zij alleen de papierwinkel.

De ware oorzaak hiervan is een gevoel van wantrouwen in de mensen en het vertrouwen in alles, wat op papier staat".

(Vrij overgenomen uit een artikel van Lt-Kol Khyny
in de "Rode Ster" van 26 febr 1964)

.....

REACTIES VAN LEZERS

A. Van de Majoor der Artillerie D. Limburg, Commandant Artillerie Instructieteam AT aan de Cavalerieschool werd de volgende reactie ontvangen op het artikel "Snel verwerken" in MID-Tijdschrift 1964, nr 1:

Naar aanleiding van het gestelde op pag. 2 alinea 2 moge ik de aandacht vragen voor het onderstaande.

Het komt mij voor dat altijd de voorgeschreven volgorde dient te zijn: wie, wat, waar, wanneer, hoe, waarom (of wat doe ik zelf) om de volgende redenen:

1. Het is de voorgeschreven volgorde voor een melding in de gevechtsexercitievoorschriften van infanterie, cavalerie en anti-tankartillerie.
2. Het is de volgorde waarin een bevel of een besluit wordt gegeven. Gebruik van deze volgorde voor de melding maakt de zaak eenvoudig.
3. Onder de spanning van het gevecht zal een melding worden gegeven zoals men die waarneemt, hierbij zijn twee zaken te onderscheiden, n.l. "het gebeuren" (= het wie, wat) en de begrenzing van het gebeuren in ruimte en tijd (= het waar en wanneer).
De volgorde wie, wat, waar, wanneer is voor gevechtsmeldingen logisch.

4. Het komt mij overigens voor dat de in bedoelde alinea voorgestelde volgorde voor het kaartwerk sneller werken tot gevolg heeft. Toch zal elke S2 in staat zijn het "wat" van de melding te onthouden terwijl hij het "waar" opzoekt.
 5. Tenslotte zal een groot deel der gevechtsmeldingen niet op de kaart aangekend worden, er zijn dubbelmeldingen die men onmiddellijk herkent en meldingen waarvan het "wat" reeds de plaats doet veronderstellen.
 6. Indien men werkt met controlepunten, een eenvoudig systeem met behulp waarvan meldingen zeer snel kunnen worden gegeven is de verwisseling van het "wat" met het "waar" evenmin nodig.
- B. Van de Ritmeester der Huzaren W.A. Zaagman, S2-41 Tankbataljon, werd de volgende reactie ontvangen op het artikel "De S2 van het Painfbat (mech) c.q. tkbat in de (tegen)aanval" in MID-Tijdschrift 1964, nr 2:

Aangezien de organisatie en de middelen van het tkbat aanzienlijk afwijken van die van een painfbat en een verkbat, wijkt ook de commandovoering af. Hieronder is een oplossing gegeven, die in de (oefen)praktijk bleek te voldoen.

Tijdens de aanval leidt de bataljonscommandant het gevecht vanuit zijn staftank. Hij staat hierbij direct in verbinding met de brigadecommandant en zijn eskadronscommandanten. De cp is daarnaast in bedrijf met zowel AM als FM verbindingen. De eskadronscommandanten melden datgene wat zij waarnemen via het bataljonscommandonet aan de bataljonscommandant. Op dit net luistert ook de S3 uit, die zich bij de bataljonscommandant bevindt, in de tweede staftank. Aangezien de derde staftank bezet wordt door de artillerie LSO zal het de S3 zijn, die een summiere overzichtskaart bijhoudt in de gevechtsstaf.

De S2 bevindt zich in de cp. Hij luistert in op de commandonetten van bataljon en brigade, en, indien mogelijk, op het lichte vliegtuigennet. Hij houdt de getailleerde overzichtskaart bij en geeft de bataljonscommandant via het commandonet datgene door, wat voor de uitvoering van het aan de gang zijnde gevecht van direct belang is, c.q. kan worden.

Het (bataljons) verkenningspeloton krijgt zijn opdrachten van de bataljonscommandant of namens hem van de S2 of de S3. De c-verkpeloton geeft zijn meldingen eveneens door over het bataljonscommandonet.

Hiermee wordt bereikt, dat behalve bataljonscommandant, S2 en S3, ook de eskadronscommandanten deze meldingen, die voor de uitvoering van hun opdracht van vitaal belang kunnen zijn, direct ontvangen. Hierdoor is een hoge reactiesnelheid mogelijk, wat in het beweeglijk gevecht essentieel is.

Uiteraard kan de S2 uitluisteren op het verkenningsnet, teneinde zich een inzicht te verschaffen in de wijze, waarop het verkenningspeloton de opdracht uitvoert, en, om indien nodig, aanvullende aanwijzingen en gegevens te verschaffen.

.....

SECURITY - PROVOST AND C INT C RESPONSIBILITIES

Tit: "Canadian Intelligence Quarterly" Vol 2, No 2, April 1964

CAMT 10-1 Provost Duties 1957, states in Chap 111, Para 1C, that the PM (Provost Marshal) is responsible for:

"Cooperation and exchange of information with DMI at AHQ, and with the Security Service of the Navy, and the Provost Service of the Air Force".

The pamphlet however does not assign similar responsibilities to Command and Area Provost Marshals. Does this mean we should not cooperate and exchange information at these levels too? Of course we should, and do, but we could perhaps do even more if we really believe that it would be in the best interests of the service.

Today, I propose to take a few minutes of your time, at the invitation of the PM, to review with you the basic division of responsibilities between the C Pro C (Canadian MP) and the members of the C Int C assigned to CI duties, and to review the state of cooperation between us. I shall suggest areas of activity where, with perhaps more enthusiasm, better results could be achieved for the overall benefit of the Canadian Army. As a R22eR Officer, now temporarily assigned as the senior CI Staff Officer, I must warn you that I do not consider it my duty to preside over the transfer to you of the specialized CI functions of the C Int C, however glamorous the role may appear to you.

What is security?

In essence, security is a military factor of almost universal application. For this reason, one first comes by the term in his recruit days when the provisions of the code of service discipline are first explained. This is also the time when instruction of how to wear one's uniform is given. Later, as we progress, the term "security" becomes one of the "Commandments" or fundamental tenets of the military art and the military science. Indeed "Security" is one of our ten principles of war; security is essential to the application of the other principles of war. Like a pair of shoes, the application of the principle of security must fit the feet of the wearer or there will be blisters. Likewise, security arrangements must suit the military conditions or violations and breaches will occur.

The C Int C is designated in the Canadian Army to perform certain specialist security duties, namely:

- a. to locate security hazards which could lead to violations or breaches of measures deemed essential for the security of the command;
- b. to neutralize quickly all security hazards discovered, e.g., spies, members of organizations subversive of the state, the blabbermouths, the careless, and the stupid or the naïve by moving them to less sensitive positions, or other appropriate action, and, finally,
- c. to educate all ranks, or to tender professional advice to appropriate officers or officials in respect of sound security procedures or practices whenever and wherever possible.

It has been said that for a man to possess good physical health he must observe the 4 S's. I would like it to be known that, in the army, one must also observe a 5th S, and that is, Security Consciousness at all times, or else one will find himself in another league than that in which the Queen "reposes special trust and confidence".

Counter - Intelligence - Definition

As previously stated the PM and the DMI must, and do, cooperate and exchange information to ensure the safety of the command. The provost are,

especially in the field, one of our most important reliable sources of information pertaining to potential threats against security. These, as we are all aware, are always especially rampant where turmoil exists. In NATO, we have agreed that the term "counter-intelligence" means:

"that phase of intelligence covering all activity devoted to destroying the effectiveness of inimical foreign intelligence activities and to the protection of information against espionage, personnel against subversion, and installations or material against sabotage".

If activities uncovered by the C Pro C contain or touch upon any element mentioned in this definition, the C Pro C must immediately inform the CI staff or CI unit operating in the area, and coordinate with them all related future actions. Similarly, the CI staff or units coordinate with military police on incidents that are within military police investigative interest.

It is fundamental in police work that "Police Intelligence" is a vital component of effective CID work. Police have "plants" in dope or blackmarket rings and there are "CI Agents" operating in "subversive" environments. Every effort is and must be made to prevent these agents from being uncovered. To achieve this, the Military Police and the CI agency must speak to each other, giving each other information to help the other do his tasks. There is a time to talk officially and on a "need to know", as we are all very well aware that the weakest link in the security fence is man himself. I know that I myself am inclined to talk too much. I must exercise constant vigilance as admonished in Psalm 140 every Sunday:

"O Lord, set a watch before my mouth, a guard at the door of my lips".
We must be forever mindful of Thomas a Kempis' dictum:

"It is easier to keep silence altogether than not to speak too much".

Division of military security

There are four basic divisions:

- Security of information including security of documents.
- Security of personnel.
- Security of material.
- Security of operations.

Since security is a function of command, the C Int C does not claim exclusive jurisdiction over each one of these subject matters. What jurisdiction it has over certain aspects of security is that which the CGS specifically assigns to intelligence, and also that which, by either custom or professional training, is fundamental to the discharge of CI duties.

In the definition I quoted to you, you will have noticed that "counter-intelligence" is a "phase of intelligence". This is the cardinal point of the philosophy behind the doctrine which governs us. It is the central reason why DMI cannot accept your kind and generous offer of help in the field of specialized CI investigation. I said "specialized" CI investigation, because all units are counter-intelligence agencies and take appropriate counter-intelligence measures to deny the enemy information of their activities, locations, and dispositions. Security, I repeat, is a function of command.

The reason for this doctrine is stated by the CGS in the front page of any issue of "The Canadian Army Intelligence Review" where he writes:

"The functions of intelligence and operations are inseparable if success in battle is to be achieved. It should, therefore be clear that intelligence is not merely important, it is vital to understanding the enemy in peace and defeating him in war".

This statement takes into consideration the important and vital lessons on the attack of Pearl Harbour as found in the US Army Field Service Regulations

on Operations - FM 100-5 of Sep 54. Among the 25 important principles learned or re-learned as a result of this attack, let me single out the following two:

- I. "Operational and intelligence work requires centralization of authority and clear-cut allocation and responsibility".
- VIII. "The coordination and proper evaluation of intelligence in time of stress must be insured by continuity of service and centralization of responsibility in competent officials"
- A sound appreciation of the situation and capabilities of an actual or possible enemy requires long and painstaking study based on detailed knowledge gained by training and experience in the coordinated search for information, in its proper evaluation and interpretation, and in the dissemination of the resulting intelligence. This indicates the need of a central intelligence agency comprising an adequate staff of capable and experienced intelligence and counter-intelligence personnel".

This is the doctrine which guides us today as validated by recent military history. The CI agencies and the military police are therefore assigned quite different but equally important roles within the Canadian Army. Lord Denning's recent report to the British Parliament explains very precisely the fundamental difference of certain aspects of our respective roles, functions, and duties. I will quote a few pertinent extracts:

..... The primary task (of the police) is to maintain law and order; in particular it is their duty to enforce criminal law it is no part of their duty to pry into the private lives of anyone and if, in the course of their inquiries, they come across discreditable incidents in private lives (not amounting to a criminal offence) it is no part of their duty to report it to anyone save only if it appears that the security of the country may be endangered when they (the police) should report it to the security service.

..... The cardinal principle (of the security service) is that their operations are to be used for one purpose, and one purpose only, the defence of the realm. They are not to be used so as to pry into any man's private conduct, or business affairs or even into his political opinions, except insofar as they are subversive, that is they would contemplate the overthrow of the government by unlawful means.

and still later:

..... The function of the security service is to defend the realm as a whole from dangers which threaten it as a whole, such as espionage on behalf of a foreign power, or internal organizations subversive of the state. For this purpose it must collect information about individuals, and give it to those concerned. But it must not, even at the behest of a minister or a government department, take part in investigating the private lives of individuals except in a matter bearing on the defence of the realm as a whole.

I believe that, in what I have quoted, we have the essence of the philosophy behind the doctrine concerning the functions of the C Pro C and the counter-intelligence component of the intelligence community as represented in the Canadian Army by that proportion of the C Int C which comes under my staff supervision. I do not believe that I can improve on these statements. In the field, the security functions are assigned to the CI staffs, while, in Canada, primary jurisdiction rests with the RCM Police S&I Directorate to which we, in DMI, act as the accredited liaison agency for the Canadian Army.

Physical Security

It is in the field of physical security that improvements could be made in the designation of the respective jurisdiction of the C Pro C and the C Int C. I, for one, consider that the C Pro C with its wide distribution of sub-units could be assigned further specific areas of endeavour in this field with a degree of exclusive jurisdiction that would prevent possible friction between our two corps. I have discussed some of my views with the Provost Marshal and, before too long, we should be able to arrive at an agreement which would benefit the army as a whole. I am quite satisfied that the C Pro C has a most important role to play in the field of Physical Security without in anyway prejudicing the fundamental doctrine which leads to a requirement for the army to assign us separate and distinct functions.

Your custodial role in the field in respect of PW and internees, refugee control, and other operational and specialized tasks which contribute so much to the success of operations in the field can, in peacetime, be supplemented by additional tasks to help the army achieve and maintain a high degree of security and thus ensure its readiness for war. Crime prevention surveys, for example, might be expanded to facilitate an orderly transition from peace-time security control measures to those required in an emergency or in war. I have in mind here the use of the provost staff to develop plans for guarding the establishments and units on the army key point list; the provost might be made responsible for the formulation and supervision of the perimeter barrier policy of the army, and many other security tasks which at the moment go begging for attention.

In conclusion, let us not forget that in peace-time, our primary task is to prepare ourselves for war. We must resist any temptation to assume duties in peace which we will not be called upon to perform in war. The Canadian Provost Corps' contribution in past wars has more than met what was expected of it. Similarly, lessons from military history led to the assumption of the specialist counter-intelligence role by the C Int C and this as an integral and vital component of the intelligence functions of the general staff branch. Like all corps found or represented in the Canadian Army today, each is inter-dependent and each has its own unique contribution to make. Your motto Discipline by Example and that of the C Int C Action from Knowledge convey challenges of enormous proportion requiring the utmost endeavours of both the C Pro C and the C Int C.

C Int C = Canadian Intelligence Corps.

DMI = Director Military Intelligence.

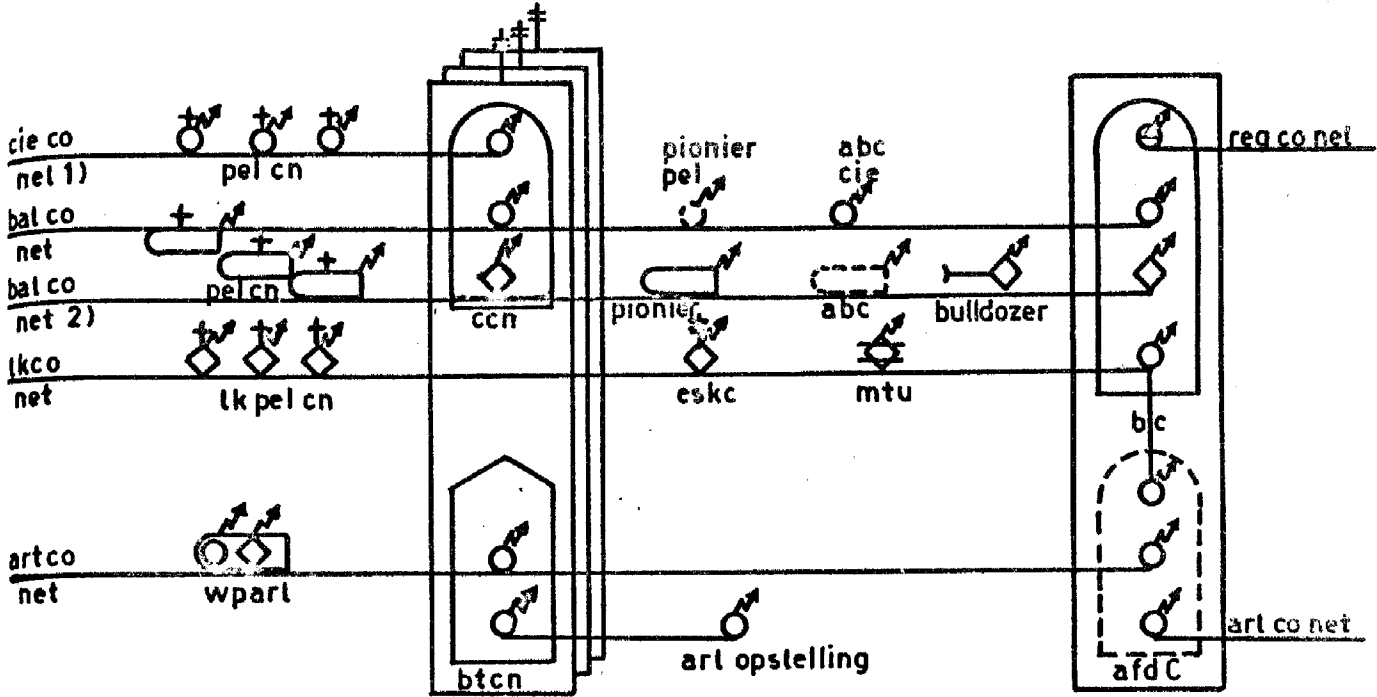
.....

COÖRDINATIE VAN VERBINDINGEN BIJ MECH- EN TANKBATALJONS

Bewerkt naar een artikel uit de Voeynni Vestnik, jan. 1963

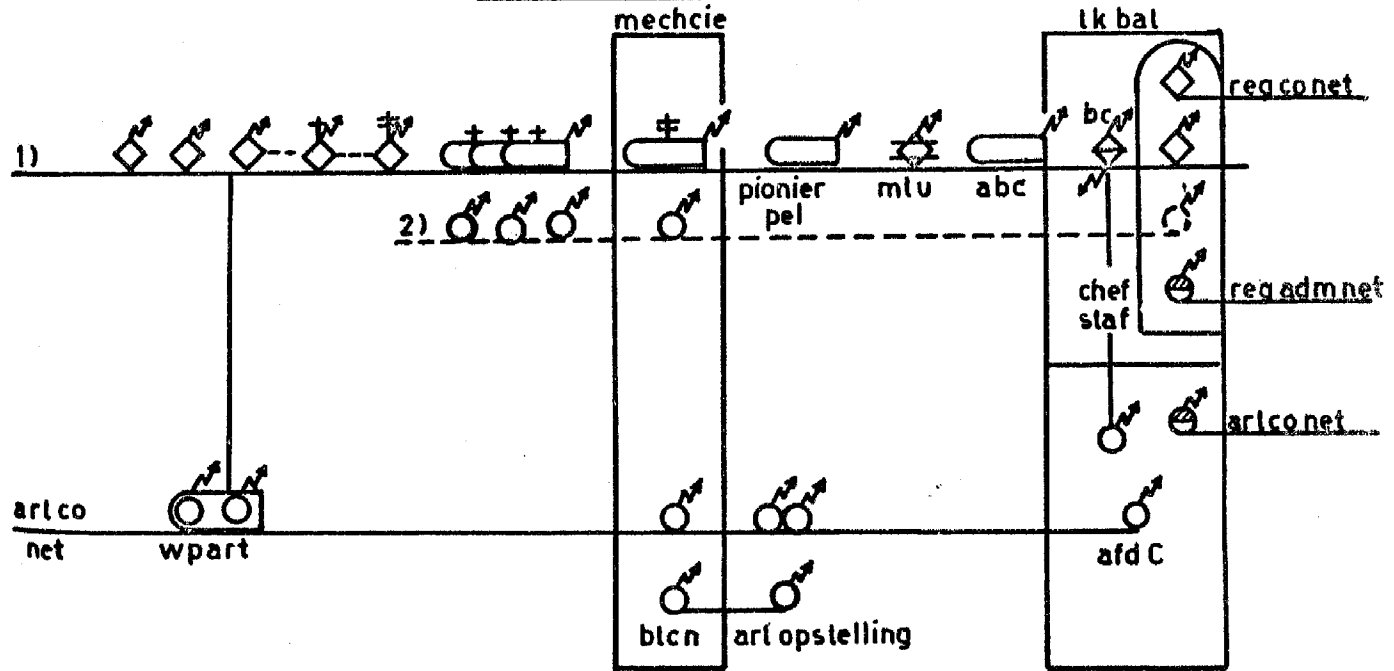
Het juist gecoördineerd optreden van kleine gevechtseenheden is gebaseerd op goed georganiseerde verbindingen. De bataljonscommandant dient verbinding te onderhouden in zijn eenheid en met zijn neveneenheden. Hiervoor is de radio het belangrijkste middel naast het gebruik van seinen en van persoonlijk contact. In het verzamelgebied zullen commandanten van tank- en infanterie-eenheden hun optreden coördineren door persoonlijk contact en door middel van lijnverbindingen en ordonnansen. Tijdens het gevecht vindt coördinatie plaats door middel van radioverbinding en seinen. Op bataljons en compagnies niveau worden geen coördinatienetten opgebouwd, maar gebruikt men de commandonetten. (Red: er is sprake van commando- en coördinatienetten, deze laatste vertonen enige overeenkomst met liaisonnetten).

RADIONET MECH BATALJON

- 1) Cie co net uitgestegen gevecht.
- 2) Batco net waarin alle pel-en cie cn tijdens opgezelen gevecht.

RADIONET TK BATALJON

- 1) In dit net zijn alle cn fkesks, mechcie, tk pels en tks
Alleen bc, eskc en ccn mogen oproepen, de rest luistert alleen in en geeft antwoord indien gevraagd.
- 2) Conet mechcie uitgestegen gevecht.

LEGENDA: Draagbare set.
 Set in vtg gemonteerd.

De mech eenheid, beneden bataljonsniveau, die door een tank-eenheid gesteund wordt, onderhoudt contact via het tank commandonet. Het omgekeerde is slecht uitvoerbaar, omdat de commandant van de tankeenheid zijn ondergeschikten persoonlijk leidt over de radio. Iedere keer dat hij van zijn eigen net op een ander net moet overgaan wordt hij afgeleid van zijn waarneming van het gevechtsveld en wordt de leiding moeilijk.

Opgezetten mech compagnieën of pelotons kunnen hun voertuigtoestel innetten op het tanknet, telkens als dit nodig is. Te voet gebruikt men seinen of maakt men verbinding via de commandant mech bataljon.

De commandant van het mech bataljon zal één van zijn radio's doen innetten op het tankcommandonet, indien hij door een tankeenheid gesteund wordt.

Indien onvoldoende verbindingsmiddelen beschikbaar zijn, kunnen de commandonetten van het mech bataljon en de tanks worden gecombineerd. Strikte radio-discipline is dan noodzakelijk.

Als een tankbataljon wordt gesteund door een mech eenheid dan houdt de bataljonscommandant verbinding via het tank commandonet.

Coördinatie van mech- en artillerie eenheden wordt bereikt door hun "control posts" bij elkaar te plaatsen. Bij tankeenheden net de artilleriecommandant met zijn coördinatietoestel in op het tank commandonet. Tevens kan men gebruik maken van mobiele waarnemingsposten van de artillerie, die met de tankformatie meegaan.

Toegevoegde eenheden (genie, abc enz.) die radiotoestellen bij zich hebben, netten deze in op het bataljonscommandonet. In een tankbataljon kan de bataljonscommandant verbinding onderhouden met genie- en abc-eenheden via de Chef Staf. Hebben deze toegevoegde eenheden geen radiotoestellen, dan vindt verbinding via persoonlijk contact plaats.

Voor doelaanduiding, maar ook voor bevelen, waarschuwingen, enz. maakt men gebruik van vele optische middelen zoals rook, zoeklichten, lichtspoor, seinpatronen, koplampen, lichtbakens enz. Ook bij samenwerking met vliegtuigen door grondtroepen vindt markering van de frontlijn door optische middelen plaats. (Zie schema's)

.-.-.-.-.-

OVER HET HOOFD VAN DE SECTIE 2

"Die Tätigkeit auf diesem Gebiet erfordert viel Interesse und einige Begabung. Sie setzt zergliederndes, logisch-nüchternes und umfassendes Denken voraus; ebenso Kombinationsfähigkeit, Divinationsgabe, sehr gute allgemeine und militärische Bildung, Ausbildung in diesem Sonderdienst, Menschen-, Welt- und Sprachkenntnis".

(Truppendienst - Heft 4 - 1964).

De redactie spreekt de hoop uit dat vele commandanten dit zullen lezen.

.-.-.-.-.-

FIRE OF TANK UNIT FROM MARCH COLUMN

Uit: Voeynni Vestnik, jan. 1963

The use of mass-destruction weapons in no way reduces the significance of tank fire as one of the decisive means of achieving victory in attack from march column. After a nuclear explosion undamaged enemy positions will remain, which can put up a stubborn resistance. Modern tanks are capable of destroying the weapons, personnel and equipment of an enemy, thus creating conditions for a fast break-through.

Highly effective tank fire can be ensured by careful combat training. A battalion- or company commander receives the mission of conducting this type of engagement, as a rule, on the basis of a map assembly area. If time permits, a reconnaissance can be made of the area. Taking part in this, besides the battalion commander, are a strictly limited number of persons (clearly these should all be officers, company commanders or above). It is important for each company commander to understand clearly the nature of the enemy's defence, location of his weapons in the forward area and in the rear, mission of the battalion, of his and flank companies, targets against which firing preparations are to be made on the decision of a senior chief, and amount of radiation in the attack area. Then he determines the fire missions, succession and means for conducting fire of his and subordinate units.

In organizing firing, a company commander plans for attack along several reference lines (one of them the main) and the basic direction of the attack. He identifies the most important targets, which require to be destroyed, first. Among them are above all PTURS's (anti-tank positions) and firing equipment for small nuclear weapons, as well as dig-in tanks and anti-tank weapons. A company commander provides also for their destruction by long-range tank fire; for a platoon - up to 3 km, for a company - up to 5-6 km. Having ascertained in the direction of attack and on the flanks places or areas of possible signs of these targets (damaged forest, thickets, road junctions, separate works, etc.) he assigns on the map the sectors for concentration of fire on them. He also plans the line for opening fire, distributes on the map the missions of platoons and establishes the zone of fire of the company (not wider than 1.5 km). In order to cover his flanks and to aid his neighbor, the company commander identified additional directions of fire.

Returning from the reconnaissance the company commander shows the platoon commanders their missions on the map or on a terrain model. He shows them the main line of resistance, main objects of attack, targets which must be destroyed, areas for concentration of fire, main and additional lines of advance. He also sets up signals for control of fire and bringing up ammunition.

Of course, carelessness cannot be tolerated in unit commanders preparing for attack from march column. If the situation and time permit, firing assignments must be given to platoon commanders on the ground.

Platoon commanders report the mission to tank crews. In addition tankers should find out the nature of the enemy forces in front of the company and its armament, mission of his and flank units, place or point for delivery of ammunition during the battle. While in the assembly area the crews check and prepare tank armament and ammunition for combat, service the tanks, maintaining careful camouflage.

The mission assigned to platoon commanders on the map may be called a preliminary mission. The company commander will make it more precise while on the march by radio from the boundary of the area after having well observed the enemy's defences. Probably this will be on the line of attack or a little in front of it.

During the approach the company commander moves forward and at the time of

deployment of the platoons slows the movement or stops his tank briefly, concealing it in the terrain by camouflage. Then he makes a more precise determination of the mission. He must do this briefly and clearly with consideration of changes in the situation. Having communicated the checkpoints the company commander assigns targets to platoons as found in the reconnaissance or as discovered later through observation of the enemy positions from the line of attack. By then the company is fully deployed. If possible, the line of attack should not be more than 1-1.5 km from the enemy's forward line of defence. If the terrain is open this distance may have to be greater.

Platoon commanders, having received the mission by radio, should relay it to the tank crews. However it is often impossible to do this in case of rapid attack. Since all the tank crews of the company operate on a single command net, they can find out the mission of their platoon, listening carefully to the mission as given by the company commander. It is important for them to understand well the line of direction of the company's attack from the main checkpoint. Knowing this direction and their place in the battle formation the crews will be able to carry out their firing mission on signal "Do as I do" from the platoon commander.

Tank attacks from march column are preceded as a rule by a short but heavy artillery or air strike and, if possible, by a nuclear explosion. In order to exploit the results of these actions as fully and rapidly as possible, the tanks attack the enemy at maximum speed given terrain conditions, delivering intensive fire from cannons and machineguns at the enemy's forward line. In our opinion, intense fire from machineguns at the first trench is particularly effective because it prevents the enemy infantry from using hand weapons against the tanks. Unfortunately, this is sometimes forgotten and the tank crews conduct machinegun fire only against individual targets.

Observing the field of battle and the actions of neighboring tanks, the crews should act boldly and decisively, display intelligent initiative in the accomplishing of fire missions. Any anti-tank obstacles or weapons should be destroyed independently or on command of the platoon commander by firing while in motion or with brief stops. In addition the best results are achieved by direct firing at maximum range. It is very important that at the time of attack the company tanks be supported by artillery fire against the fire of enemy anti-tank positions and long-distance low-yield atomic attacks with concentration of fire on these and on support positions. Subsequently the artillery supports the tank attack by successive concentration of fire.

A high rate of movement is particularly important in an attack from march column. Therefore, having completed one phase the company or platoon should move deeper into the defence without stopping. Here the unit will have to contend not only with tanks, selfpropelled artillery and AT weapons but also with low-yield atomic weapons and anti-tank positions. Their destruction requires long-range concentration of the fire of the entire unit to prevent them destroying our tanks and fire against individual enemy tanks up to the limits of direct fire.

It is very difficult to discover these targets from a moving tank. Reconnaissance, to be organized directly by the company commander, can be of great assistance in this. The fact is that he will not always have information from above on the location of enemy weapons in its rear. During an attack from march column, tank units, making use of gaps and intervals in the enemy's positions, will be separated from one another (as much as 1 km between companies). Often a tank company must operate with an uncovered flank. Under these conditions without reconnaissance it might fall into a fire pocket or be subject to sudden and damaging attack by hidden enemy weapons.

A scout patrol of 1-2 tanks should be assigned from the company which will operate ahead and on the flanks of the combat formation at distance of 2-3 km. Its mission is to discover enemy dispositions and weapons along the direction of

action of the company, ensuring it against sudden attack. It is particularly important to discover firing positions for low-yield atomic weapons, anti-tank positions deep in the rear and camouflaged. Locations spotted should be immediately reported by the scout patrol commander to the unit commander and to at once begin independent fire on them. If the situation does not permit combat scouting at long distances, the company commander may send out scout vehicles forward or on the flanks within visual range.

Having received a report on an important target at a distance of 3-5 km, the company commander concentrates the fire of a platoon or the company. Since great mistakes are possible in the determination of distances, firing for destruction should be preceded by a very short bracketing fire. The company or platoon commander himself should do this. Fire at these ranges is done by a unit, while in place, according to general command. For example: "Luna (call of the company), I am Raduga (code for commander) fragmentation shell, reference point 2, plus 500, thicket, anti-tank position, 3500, from place, 4 rounds, rapid fire, I am Raduga, Over".

In the depth of the defence the company may be subjected to counterattack by tanks. The method of firing on them depends on the situation. If the enemy is superior in strength, it is advisable at first to fire from place. For this purpose the company commander, taking cover in the terrain or behind available objects, moves his tank to a favorable line. Having taken a fire position he assigns targets to his tanks, determines firing order and, without waiting for the approach of the enemy, opens up a concentrated fire by the unit against tanks deployed for the counterattack. In order to see all the tanks of the company and the results of their fire, the commander puts his tank in a position where he can conveniently control the operations of the company (behind them at a distance of no more than 300 meters or directly on the firing line). When the counterattack has ceased or the enemy is operating with equal or small forces than the company, the latter destroys them mainly by firing while in motion. Firing is combined with movements of platoons in the area.

Fire control is an important duty of the unit commander in combat. It consists in directing the fire of his and subordinate units against those targets, the destruction of which will ensure the successful accomplishment of the mission. As is known, this is to be achieved by timely reconnaissance of targets, determination of fire missions and wide use of firing maneuver.

Sometimes, as already stated, the situation may be such that the company must carry on reconnaissance of the enemy with the help of a combat scouting patrol. But it does not follow from this that the crews of the remaining tanks are relieved from performing this task. They all carry on active observation of the field of battle, each of his own sector, attempting to discover the most dangerous targets.

In order more rapidly to open fire on a target it is necessary to give the target designation correctly. The methods of target designation used by a tank unit can be applied only if there is reliable radio communication. In combat this may be lost due to interference by the enemy or for technical reasons. Under these conditions the personal example of the commander is very important for the timely setting up and rapid carrying out of fire missions. The commander of a company or platoon moves his tank to a convenient line and opens fire on an important target with tracers. The crews follow his example in turning the fire of their tanks on the same target.

Under conditions of fast moving combat it is important that the fire mission be given briefly but understandably. The unit commander must give the type of shell, location of target and its range, type of fire and then give the command: "Fire".

In firing at broad targets, for example at infantry, there is no need to assign targets to each platoon. It is sufficient to give a command such as:

"Luna (code for company commander), fragmentation, direct fire on infantry, 1500, in motion, Fire". Having received the mission, the platoons fire independently at the targets corresponding to their position in the formation. If a company commander, watching the shell bursts, sees that the command was improperly understood or that the fire is being directed against only part of the target, he corrects it. To receive the transmission time for commands the company commander uses previously established signals for fire control, transmitting them by visual signals or by radio.

In order to ensure superiority over the enemy and to inflict a decisive defeat on him, the commander must often change direction of fire. Depending on the situation he concentrates it on the most important targets, firing at each one individually or in turn. Change of fire is done in the interests of the fastest possible accomplishment of the tactical mission and is combined with movements of the unit. A tank company or platoon, making use of open flanks, intervals, or gaps in combat formations of the enemy, boldly carries out outflanking or enveloping actions, by rapid and concealed movement occupies the most favorable position with respect to the enemy, and destroys it by sudden and heavy fire.

A skillful combination of firing and maneuvering of the unit is particularly necessary during the taking of fortified points, particularly in the rear. In this case it is necessary, using cover and concealment to outflank or get in the rear of the strong point and to attack it strongly with intense fire while in motion. The operations of the platoons which are carrying out an outflanking or enveloping movement, are supported by tank fire and other means from the front. To achieve surprise this maneuver should be done under cover of smoke.

As the unit moves and accomplishes fire missions the company commander designates new checkpoints, assigns new missions to the platoons, improves firing and tactical coordination. At any appearance of withdrawal on the part of the enemy the company immediately undertakes a pursuit and continues it until the enemy is completely destroyed. If during a withdrawal the enemy ceases to offer organized resistance, it is advisable to fire on him without deployment of the company, that is, in approach march formation. Destroying the retreating enemy groups, the units achieve the maximum effect, firing to the side from the tanks at a rapid rate without reducing the speed of the pursuit. For the destruction of scattered enemy resistance, the company commander may deploy one of the platoons and attack in combat formation.

.....

DE "NEW-LOOK" DER SOVJET LANDSTRIJDKRACHTEN

door Luitenant Kolonel de Pourichkevitch

Uit: Revue de Défense Nationale, juli 1964

Uittreksel

(De redactie van het MID-Tijdschrift heeft gemeend bij dit artikel enig commentaar te moeten geven, verwerkt in enkele noten.)

De na-oorlogse ontwikkeling van het Sovjet leger heeft zich afgetekend in drie fasen:

1. Vanaf het einde der Tweede Wereldoorlog tot de dood van Stalin: jaren die gebruikt werden om de discipline weer te herstellen na de overwinning en de demobilisatie en om het kernwapen te ontwikkelen. De studie der taktiek komt op

het allerlaatste plan en in de vakliteratuur wordt nog niets vermeld over een eventueel tactisch gebruik der kenwapens.

2. Van 1953 tot 1960: een snelle ontwikkeling van het kernwapen-arsenaal en het arsenaal der strategische intercontinentale raketten. In het leger begint men met motorisatie en nieuwe tactische concepties worden ontwikkeld. De grote vuurkracht (conventioneel) blijft evenwel intact en wordt zelfs uitgebreid (nog geen tactische kernwapeninzetmiddelen).
3. Vanaf 1960 tot heden: het invoeren van tactische raketten, in 1957 voor het eerst getoond op de November-parade. In november 1961 wordt de artillerie "het wapen der artillerie en raketten" genoemd. De conventionele artillerie wordt verminderd. De "doorbraak"-artilleriedivisies worden opgesplitst of ontbonden. Uit de literatuur blijkt dat conventioneel optreden in West-Europa onwaarschijnlijk wordt geacht. In de laatste jaren wordt de tactiek en organisatie meer en meer bepaald door het eventueel gebruik van kernwapens.

Voorts is er een teruggang in getalsterkte, eensdeels als gevolg van de nieuwe tactische concepties en organisatie, andersdeels veroorzaakt door gebrek aan mankracht. De geschatte jaarklassen van 1963 en 1964 zijn slechts de helft van die van 1957 en 1958. Maar over twee jaar zullen ze weer aanzienlijk stijgen.

Overigens blijft de sterkte aanzienlijk: 130 à 140 lijndivisies (behalve enkele para- en luchtlandingsdivisies), alle tank- of gemechaniseerde divisies. Deze zijn in drie grote groepen verdeeld (zie ook: "Militaire Strategie" door Sokolovski, 1962), namelijk:

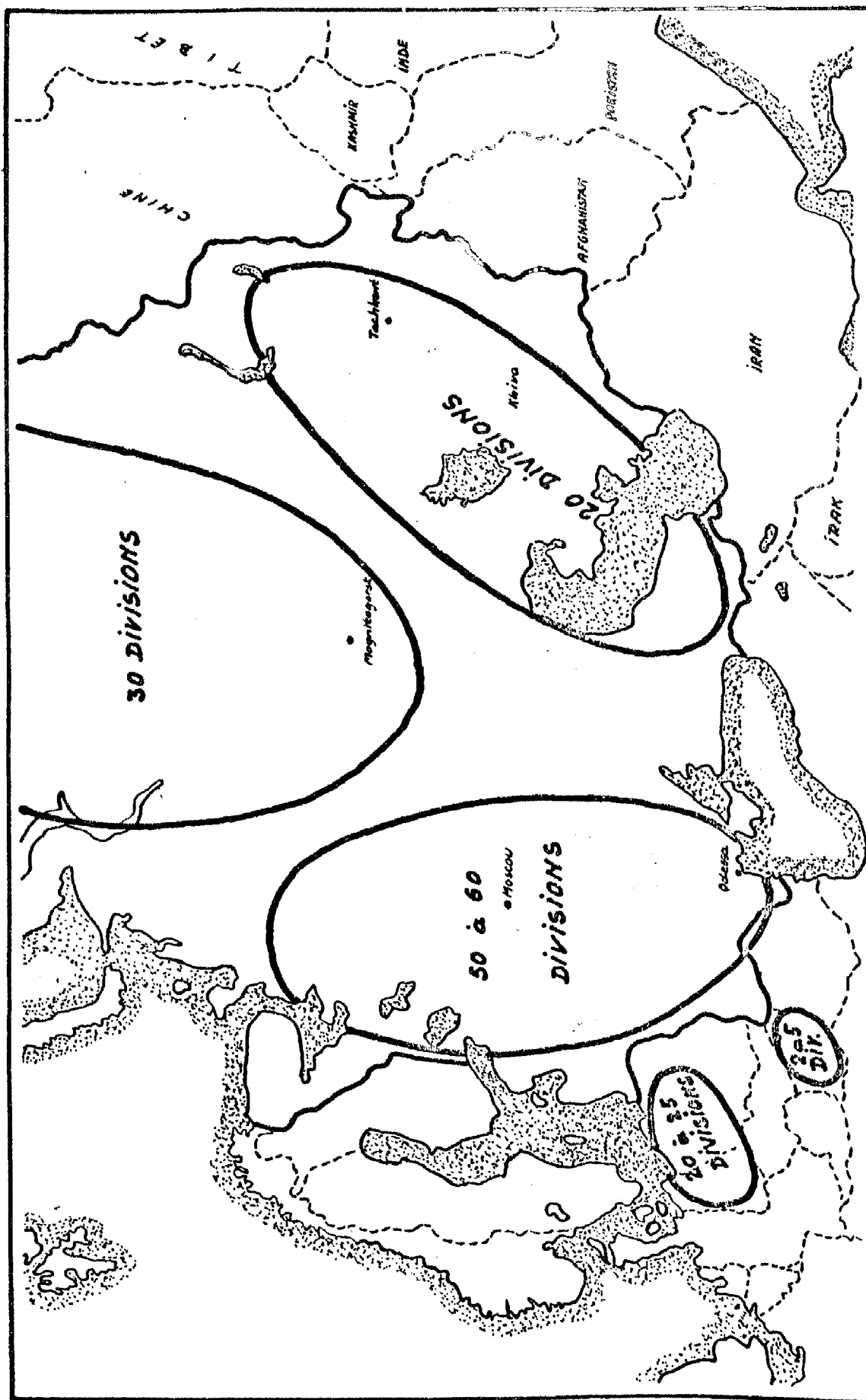
1. eenheden van de 1e categorie, geheel paraat, voornamelijk gestationneerd in de grensgebieden en in de satellietlanden;
2. eenheden van de 2e categorie, die niet geheel op sterkte zijn, doch zeer snel aangevuld kunnen worden om aan de initiële fase van de oorlog deel te nemen. Waarschijnlijk zijn zij geheel geëncadreerd en beschikken ze over hun materieel;
3. eenheden van de 3e categorie, die slechts over hun kader en een klein aantal manschappen beschikken en waarvan het materieel waarschijnlijk opgeslagen is. Zij kunnen tijdens een algemene mobilisatie, hetzij gehele grotere eenheden oprichten, hetzij dienen als depot en kern voor de formatie van nieuwe divisies.

Hoewel het zeer moeilijk vast te stellen is hoe de geografische verdeling van deze categorieën is en de gegevens slechts vaag zijn, is het waarschijnlijk dat het merendeel der eenheden van de 1e en 2e categorie zich in Europees Rusland bevinden en in het buitenland. Dit is evenwel slechts een hypothese, waarvoor onvoldoende gegevens zijn (zie schets).

Het merendeel der Sovjet divisies is gegroepeerd in legers, hetzij in tanklegers (uitsluitend tankdivisies), hetzij in gemechaniseerde legers (één tankdivisie en meerdere gemechaniseerde divisies). Bij deze legers behoren een aantal legereenheden, waaronder een tactische rakettenbrigade. In oorlogstijd worden meerdere legers waarschijnlijk in een front georganiseerd. De fronten beschikken ook over organieke steunende en logistieke eenheden, waaronder eigen kernwapeninzetmiddelen.

De interne organisatie van de legers is eenvoudig en sterk gestandaardiseerd. Alle onderdelen vanaf de compagnie tot en met de divisie zijn georganiseerd in 3-sub-onderdelen. 1) Men zou bijna kunnen zeggen dat er in het Sovjet leger

- 1) Niet geheel juist: het gemechaniseerde regiment heeft vier bataljons en de divisie vier regimenten.

slechts twee typen bataljons zijn, nl. tank- en gemechaniseerde infanterie bataljons (op BTR's), waarvan - in verschillende samenstelling - hetzij tankregimenten, hetzij gemechaniseerde infanterieregimenten gevormd worden.

De regimenten zijn echter in werkelijkheid taktische groeperingen in een vaste samenstelling, waarin alle wapens in mindere of meerdere mate vertegenwoordigd zijn. Maar ook hier is een standaardisering toegepast: zo zijn de andere sub-onderdelen (steunende-, logistieke-, verkennings-, enz.) op regiments- en divisieniveau praktisch identiek. Bovendien schijnen ook de organieke kernwapen-inzetmiddelen van beide divisie-typen gelijk te zijn, waardoor beide divisies éénzelfde massa-vernietigingskracht bezitten.

Uit de militaire vakliteratuur der Sovjets blijkt ook, dat beide divisies ongeveer dezelfde doelen, frontbreedtes en aanvalsvormen kennen, hoewel de tankdivisie uiteraard een grotere stootkracht bezit.

De mankracht der divisies is veel geringer dan die der westerse divisies: de gemechaniseerde divisie telt maximum 11.000 man (w.o. slechts 2000 echte infanteristen), de tankdivisie nauwelijks 9000 man. Maar zij beschikken verhoudingsgewijze over veel tanks: ongeveer 200 gevechtstanks in de gemechaniseerde en ongeveer 350 gevechtstanks in de tankdivisie.

Deze eenheden zijn zeer mobiel, ook bij nacht, dankzij een veelvuldig gebruik van infra-roodapparatuur en zij zijn betrekkelijk goed beschermd tegen de gevolgen van kernwapenexplosies.

De individuele militairen hebben hiertoe een beschermende uitrusting en worden grondig en langdurig geoefend in het gebruik ervan. Bovendien hebben alle eenheden vanaf het regiment en hoger een speciaal abc-onderdeel voor abc-detectie en ontsmetting. Op het gebied van de praktische uitvoering van deze abc-taken schijnen de Sovjet landstrijdkrachten een grote voorsprong te hebben op de westerse legers.

Ook de bewapening en het materieel zijn sterk gestandaardiseerd: zo wordt het onderstel van de amphibische lichte tank ook gebruikt als basis voor amphibische voertuigen van de genie, voor het gepantserd personeelsvoertuig van de infanterie en zelfs voor het merendeel der lanceerinrichtingen der divisies. Het 100 mm kanon van de T54-tank is een modificatie van het 100 mm anti-tankkanon der divisie-artillerie. Mede om deze reden 1) neemt het aantal zware tanks af. Het merendeel van het SU-geschut wordt veranderd in bergingstanks. Ook de veldartillerie, die sedert de invoering van de raketeenheden minder belangrijk geworden schijnt, is sterk gestandaardiseerd.

De lichte vuurwapens zijn in de eenheden van alle wapens nagenoeg identiek. Als basis voor de standaardisering geldt de Kalashnikov-pistoolmitrailleur. Overigens is het materieel veel ruwer afgewerkt dan het westerse; b.v. de personeelsvoertuigen van de infanterie bieden geen enkel comfort, de tanks hebben geen afstandsmeter, het staal is dikwijls van slechte kwaliteit. Maar het materieel is wel robuust, de tanks en voertuigen hebben een goede terreinvaardigheid en zij hebben een grotere actie-radius dan de westerse. Voorts zijn zij bijna allemaal uitgerust met infra-roodapparatuur, waardoor zij, in overeenstemming met de tactische doctrine der Sovjets, 's nachts het gevecht kunnen voortzetten, terwijl zij een beter overschrijdingsvermogen van waterhindernissen hebben dan de westerse tanks en gepantserde personeelsvoertuigen.

Met betrekking tot het materieel ligt het zwakste punt van het Sovjet leger op het gebied van de elektronische middelen; zowel de radio verbindingsmiddelen als de middelen voor doelopsparing en gevechtsveldbewaking schijnen onvoldoende te zijn. Maar er zijn hierover slechts weinig gegevens beschikbaar en men mag verwachten dat deze onvolkomenheid in de komende jaren tenminste ten dele opgeheven zal worden. 2)

1) Bedoeld is: de standaardisering.

2) Aangenomen mag worden, dat de Sovjets niet zo ver achter zijn bij het westen als hier wordt gesteld.

In tegenstelling tot de eenvoud van het materieel en van de organisatie der eenheden staat de ingewikkelde organisatie der bevelvoering. Weliswaar zijn de staven vanaf het regiment tot en met het Ministerie van Defensie gelijkvormig georganiseerd, d.w.z. men vindt overal dezelfde stafindeling, maar hun samenstelling maakt de coördinatie moeilijk. Alle staven bestaan uit vier hoofdgroepen:

1. de eigenlijke generale staf;
2. de politieke sectie;
3. de commandanten van de wapens;
4. de achterwaartse diensten.

De generale staf moet alle activiteiten in de eenheid coördineren, maar beperkt zich hoofdzakelijk tot de operationele aangelegenheden. De chef staf coördineert daartoe de sectie: operatiën, inlichtingen, vercijfering, enz. De logistiek behoort niet direct tot zijn taak. 1)

De politieke sectie, die men tot op bataljonsniveau aantreft, houdt zich in theorie bezig met de politieke opvoeding (15 uur per week). Maar zij bemoeit zich ook met alle personeels- en moreelszaken. Daardoor heeft zij een grote invloed op het gehele leven in de eenheid.

Het commando der achterwaartse diensten behandelt alle logistieke problemen, met uitzondering van de verzorging van voertuigen. 2) Zij beschikt hiertoe over alle logistieke transportmiddelen van de eenheid. Bovendien is zij verantwoordelijk voor de veiligheid en de verdediging van het achtergebied.

Behalve de infanterie, die geen "wapen" is, daar zij in feite "verbonden wapen" is, (de term "infanterie" is in de vakliteratuur vervangen door "eenheid der verbonden wapens") zijn er vijf wapens en diensten: de artillerie en raketten, het tankwapen, de genie, de verbindingsdienst en de abc-troepen. De commandanten van deze wapens en diensten treden op als speciale stafofficieren en worden met een vaste specifieke taak belast. Zo zorgt de commandant der artillerie voor de gehele munitiebevoorrading, de commandant van het tankwapen voor het gehele onderhoud van de voertuigen en de tanks, de commandant der abc-troepen voor de meteorologie, enz. 2)

Deze ingewikkelde verdeling der bevoegdheden zal ongetwijfeld een zekere verarring met zich mee brengen en zij maakt de coördinerende taak van de chef staf zeer moeilijk. Toch vindt men deze stafindeling op alle niveaus, zowel bij territoriale als bij operationele eenheden.

Dat zij bevredigend werkt is waarschijnlijk te danken aan de toewijding van het lagere personeel en aan de technische bekwaamheid van het kader van het Sovjet leger.

De ontwikkeling die het kader in de laatste twintig jaar doorgemaakt heeft lijkt nog radicaler dan de omvorming van de massalegers van 1945 tot moderne gemechaniseerde eenheden. Aan het eind van de oorlog was de gemiddelde Sovjet officier een gehard militair, die zijn bevordering aan zijn leiderschap te danken had. Zijn technische bekwaamheid beperkte zich tot de wijze van gezagshandhaving. Velen van hen hadden zelfs moeite met kaartlezen. Op hogere niveau's vond men evenwel mensen van een ander kaliber. Thans zien wij een geheel ander beeld. Gedurende de laatste twintig jaar is dit kader blijkbaar geheel vernieuwd. De jonge officieren, streng geselecteerd op grond van hun politieke bewustzijn en hun technische bekwaamheid, werden beter geschoold naarmate de invoering van nieuw materiaal dit nodig maakte.

Met betrekking tot hun tenue en vakkennis lijken ze niets meer op de officieren die men in de eerste maanden na de oorlog in Duitsland en Oostenrijk zag. Hun vakkennis en verantwoordelijkheidsgevoel kunnen de vergelijking met hun westerse collega's doorstaan. De vorming der officieren gaat bijna gedurende de gehele officiersloopbaan door.

- 1) De chef staf coördineert terdege de logistiek.
- 2) De zaak ligt ingewikkelder dan hier is aangegeven.

Over het algemeen gerecruteerd uit de SOUVOROW-scholen, doorlopen zij een officiersopleiding van 3 à 4 jaar, waarna zij tot onder-luitenant benoemd worden. Meestal geschiedt dit op de leeftijd van 22 à 23 jaar. Op de leeftijd van 28 jaar moeten zij een opleiding volgen aan een hogere wapenschool. Daarna gaan diegenen die carrière willen maken, in ieder geval al diegenen die regimentscommandant willen worden, naar een "Militaire Academie" (o.a. de beroemde Frunze-Academie voor de infanterie). Tenslotte gaan de kolonels en generaals van alle wapens naar de academie van de generale staf van de strijdkrachten (ex-Vorochilov-Academie), waar al de huidige maarschalcken der Sovjet Unie vandaan komen. Deze voortdurende leergang voor een diploma of een brevet wordt nog gecompliceerd door een zeer streng systeem van maximum leeftijden, die de kandidaten geen enkel uitstel gunt. De maximum leeftijden zijn o.a. voor sommige rangen erg laag: 30 voor luitenant, 40 voor kapiteins en majoors, 45 voor luitenant-kolonels en kolonels. De maximum leeftijden voor toelating tot de scholen en academies zijn niet hoger. Door dit systeem moet de Sovjet-officier tenminste tot zijn 35e jaar hard werken voor zijn carrière en zal hij een groot deel van zijn tijd doorbrengen in de diverse scholen die de legerleiding heeft ingesteld en geëchelonneerd tot in de hogere leeftijdsgroepen. De Sovjet-officier geeft in het algemeen de indruk een goede vakkennis te bezitten en toont bijna altijd een groot politiek bewustzijn te hebben. Het merendeel van hen is lid van de Komsomol geweest en de meerderheid is lid van de Communistische Partij. Zij bevinden zich in een bevoorrechte positie in de maatschappij, worden goed betaald en gehuisvest, genieten de achting van de bevolking en tonen zich in het algemeen zeer gehecht aan de militaire status en aan de regering van hun land.

Karakteristiek voor de encadrering van de Sovjet landstrijdkrachten is haar sterkte: 25% van de totale sterkte is kader. Voorts valt de grote sterkte aan officieren ten opzichte van het geringe aantal onderofficieren (nauwelijks 1/5 van het totale kader) op. Het merendeel der onderofficieren is dienstplichtig en "bijtekenen" komt zeer zelden voor. Dit verklaart waarom er eigenlijk geen sprake is van een onderofficierscorps. Evenmin zijn er regels die de voorrechten van deze groep moeten waarborgen. Het bijtekenen geschiedt door middel van contracten, die in lengte een bepaald aantal jaren niet mogen overschrijden. De dienstplicht van drie jaar levert voldoende onderofficieren op om in de behoefte van de eenheden te voorzien.

"De troep" heeft in het algemeen zijn plattelandskarakter behouden, met de gunstige en minder gunstige kwaliteiten die daaraan inhaerent zijn. In veel opzichten lijkt zij erg veel op de meerderheid van de westerse "troep": zij houdt ook niet van de militaire dienst, zij verlangt ook naar hun geboorteplaats en hun familie en verdrinkt dit verlangen graag in de alcohol. Zij vermijdt het contact met het beroepskader, waarvoor zij weinig sympathie heeft en dat zij ducht en vreest.

Merkwaardigerwijs laat de politieke propaganda die de Sovjet-soldaten ondergaan, hen onverschillig, ondanks of misschien dankzij de voortdurende indoctrinatie waaraan zij onderworpen zijn. De 3-jarige dienstplicht lijkt hen erg lang en zij verlangen ernaar terug te kunnen naar hun geboorteplaats.

Maar de Sovjet soldaat is een goede vechtsoldaat, gehard tegen weer en wind. Hij is een sluw tegenstander, die zich uitstekend kan camoufleren en een goed gebruik maakt van het terrein. In het algemeen zijn de Sovjet soldaten ook goede schutters. Gedurende hun 3-jarige dienstitijd krijgen zij een goede tactische opleiding en zij kennen hun handwerk goed. Bovenal blijven zij zeer vaderlandslievend en zij zullen vooral op hun eigen bodem een geducht tegenstander zijn. Maar men mag verwachten, dat zij ook buiten hun grenzen fanatiek zullen vechten als het er om gaat hun vaderland te beschermen tegen vernielingen door kernwapens of om aangerichte vernielingen in hun land te wreken.

De jonge recruten worden bij hun entree in hun onderdeel direct onder strenge discipline gesteld en een systeem van onderlinge wedijver tussen de onderdelen, waaraan allen moeten medewerken, zorgt ervoor dat zij snel in het militaire

leven in hun onderdeel opgenomen zijn; waarbij ook hun Slavisch karakter (gemakkelijk aanvaardend) een gunstige rol speelt. Zo zijn zij toegewijde, gevechtvaardige soldaten.

Uit de bestudering van de Sovjet-militaire vakliteratuur blijkt dat hun strategische concepties het in geval van een oorlog nodig maken de omvang van de landstrijdkrachten te vergroten. Men mag aannemen dat van de 130 à 140 divisies die in de slagorde voorkomen, slechts de helft op oorlogssterkte is. De andere divisies moeten alvorens zij inzetbaar zijn, een variabel aantal reservisten opnemen. Dit varieert, afhankelijk van de categorie waartoe zij behoren, van 30-70% van hun sterkte. Bovendien zullen de aanzienlijke verliezen, die direct, na het begin van een kernwapenconflict voorzien worden, ongetwijfeld moeten leiden tot een snelle aanvulling van de operationele strijdkrachten door nieuwe eenheden. Maar de mobilisatie van reserves is in de Sovjet Unie onderhevig aan speciale problemen. Tengevolge van de grote omvang der bevolking en de grote lichtingssterkte kan de USSR altijd over voldoende opgeleide reservisten (met leeftijd beneden de 30 jaar) beschikken om al zijn divisies op sterkte te brengen en zelfs om nieuwe eenheden op te richten. De opleiding der reserves geschiedt door het kader der territoriale districten, die ook met de mobilisatie belast zijn. De reservisten worden regelmatig opgeroepen voor herhalingsoefeningen van variabele duur. Het reserve-kader (officieren) wordt voornamelijk gerecruteerd uit de studenten, waarvan het merendeel niet opgeroepen wordt op voorwaarde dat zij op hun universiteit een militaire opleiding volgen, welke wordt aangevuld met periodes bij de troep. Men recruteert evenwel ook reserve-officieren uit de afgezwaaide dienstplichtige onderofficieren, die op bepaalde voorwaarden officier kunnen worden. Tenslotte worden beroepsofficieren, die het slachtoffer zijn geworden van het systeem der maximum leeftijden tot het bereiken van hun 55e levensjaar (in de subalterne rangen) ingedeeld bij het reservekader.

Hoe groot dit potentieel ook is, de geografische verdeling over de USSR is zowel kwantitatief als kwalitatief onevenwichtig. De industriegebieden zijn natuurlijk het rijkst aan specialisten die nodig zijn voor een modern gemechaniseerd leger. In de landbouwgebieden die het grootste deel der Sovjet Unie uitmaken, zijn technici schaars. Nog schaarser zijn zij in de Aziatische Sovjetrepublieken, waar bovendien nog nationalistische tendenzen heersen, die aan de aldaar aangevulde of gemobiliseerde eenheden een autochtoon karakter zouden geven. De Sovjet legerleiding schijnt zich hiertegen fel te verzetten. Voor dit "mobilisatieprobleem" schijnt in de USSR nog geen geheel bevredigende oplossing te zijn. Want het is duidelijk en de hooggeplaatste Sovjet maarschalken onderstrepen het, dat in een kernwapenoorlog de mobilisatie alleen op basis van een territoriaal systeem snel en min of meer onafhankelijk van verkeer en verbindingen uitgevoerd kan worden. Om effectief te kunnen zijn, moet de mobilisatie dus zo eenvoudig, zo snel en zo gedecentraliseerd mogelijk uitgevoerd worden, zodat het vervoer van het materieel en van de noodzakelijke specialisten tot het uiterste minimum beperkt wordt. Waarschijnlijk is een dergelijk systeem nog lang niet bereikt. Het is overigens moeilijk om zelfs bij benadering de mate waarin het gerealiseerd is, te bepalen.

Men kan uit dit algemeen overzicht der Sovjet landstrijdkrachten slechts enkele algemene conclusies trekken:

De eerste is dat de tank- en gemechaniseerde divisies, mobiel, krachtig, maar zwak in mankracht, slechts ontworpen zijn voor snelle offensieven van korte duur. De Sovjet-doctrine beschouwt dit soort offensieven trouwens als typerend voor een kernwapenoorlog. Deze divisies zijn aangepast aan een strijdwijze waarbij de tactische raketten met kernlading een beslissende rol spelen. Zij zijn gecreëerd om de resultaten van deze kernexplosies door een krachtige, gedurfde manoeuvre met grote snelheid uit te buiten. De Sovjet-doctrine onderstreept duidelijk dat het niet het vuur is dat de manoeuvre

vre steunt, maar dat de manoeuvre het vuur moet benutten en uitbuiten.

Overigens lijkt het er op dat al deze divisies, behalve aan deze doctrine, eveneens aangepast zijn aan één specifiek operatiegebied: West-Europa. Zij schijnen minder geschikt voor een strijd in de bergen of in de Aziatische steppen. Hun waarde in arctische gebieden schijnt eveneens twijfelachtig. Bovendien schijnt hun samenstelling de mogelijkheid van een gebruik over zee uit te sluiten.

De Sovjet landstrijdkrachten schijnen dus georganiseerd te zijn om in West-Europa op te treden tegen de NAVO-strijdkrachten. Zij vormen aldus een ernstige bedreiging voor de vrije wereld, die nu nog op zijn juiste waarde geschat moet worden. De dreiging ontstaat allereerst door aantal en kracht; zij zijn numeriek veel sterker dan onze strijdkrachten en beschikken over een grote vuurkracht. Zij schijnen, ook al omdat zij doordrongen zijn van een offensieve militaire doctrine, zeer geschikt om een onverwachte aanval op West-Europa uit te voeren. Maar toch heeft dit leger zekere zwakheden.

Haar logistieke behoefte is enorm toegenomen, terwijl anderzijds haar technische uitrusting armoedig blijft. Met betrekking tot het personeel kan gesteld worden dat de snelle ontwikkelingen waaraan het onderworpen is ongetwijfeld een zeker gebrek aan aanpassing aan de nieuwe tactiek die haar legerleiding voor ogen staat, met zich mede zal brengen. Al sedert de oprichting van hun régime hebben de Sovjets een "imperialistische agressie-complex" gehad. Dit complex is sedert de Tweede Wereldoorlog versterkt door de Amerikaanse politiek, waarbij bases rondom de Sovjet-Unie opgericht werden, die tezamen een "omsingeling" vormen, waarvan de Sovjets zich zeer sterk bewust zijn. Het is interessant om te zien hoe de twee vijandige blokken ieder onder de "hypnose" van "agressie-door-de-ander" leven, terwijl ieder van hen geen werkelijk agressieve bedoeling heeft. Dit "complex" heeft in de USSR geleid tot het op de been houden van een grote parate sterkte, uitgerust met middelen om een kernwapenaanval te kunnen beantwoorden. De omvang van zijn strijdmacht is sterk toegenomen, terwijl die der onderdelen verminderde. De vermindering van de getalsterkte van het leger en de oprichting van eenheden, die onder de sterkte zijn, schijnen er derhalve op te duiden dat, althans voor het ogenblik, de Sovjet eenheden meer bedoeld zijn om een eventuele aanval af te slaan, dan om zelf een offensief te beginnen.

.....

UIT TIJDSCHRIFTEN

1. CANADIAN ARMY JOURNALS

nr 3, 1963:

- The War-Making Potential of Communist China.
- Map-Makers Crash Programme.

2. ARMOUR

may/june 1964:

- The Mobile Floating Assault Bridge Ferry
Voor wie maar wil weten van dit soort amphibische materiaal is dit een zeer duidelijk en goed artikel, vooral als achtergrond voor het Sovjet amphibisch materiaal.
- Identification and Recognition of Armoured Vehicles.

3. WEHRWISSENSCHAFTLICHE RUNDSCHAU

Heft 4-1964:

- Sovjetzonale Zersetzungsversuche gegen die Bundeswehr
De hier genoemde activiteiten kunnen ook tegen onze troepen, in Duitsland geleverd, worden gericht.
- Probleme des modernen Kriegsbildes
In dit artikel wordt vrij diep ingegaan op de Sovjetdenkbeelden dienaangaande.

4. REVUE MILITAIRE GÉNÉRALE

jan, 1964:

- Das Problem der Zielaufklärung auf grossen Entfernungen.

5. TRUPPENDIENST

Heft 2-1964:

- Strahlenspiuren mit Hubschrauber.
Een aanvulling op het artikel in Heft 6-1963 over het gebruik van helikopters.
- Das Zusammenwirken in der Panzerkompanie.
Een vertaling uit de Voyenni Vestnik nr 10-1963.

Heft 2 en 3-1964:

- Was der Truppenoffizier vom Nachrichtendienst wissen soll.
Dit artikel is van de hand van de zeer bekende inl. expert Generaal Liss.
- Die Körperausbildung in den Streitkräften der Sowjetunion.

Heft 4-1964:

- AFC Hilfsmassnahmen in den Panzerkampfgruppe.
In dit artikel zijn d.m.v. tekeningen met ondertekening allerlei te nemen maatregelen en adviezen opgenomen. Zeer aanbevelenswaardig. (Het tijdschrift is moeilijk te krijgen, de Inf School heeft o.a. een abonnement.)

6. MIL REVIEW

may 1964:

- Missile Defense and Soviet Strategy.
Hierin is onder meer een verhandeling opgenomen over de verschillen van opvatting tussen Chroetsjov en militaire leiding van de Sovjets over de strategische conceptie.

7. CAHIERS DE L'ARTILLERIE

nr 31, april 1964:

- Trois nouveaux Types de futures Matériaux d'Acquisition d'Object.
- La Topographie Moderne.
- Les Radars d'Artillerie de Campagne.

8. WEHRKUNDE

nr 7, 1964:

- Von der Überraschung.

9. ARMY

may, 1964:

- War with Toxic Weapons.